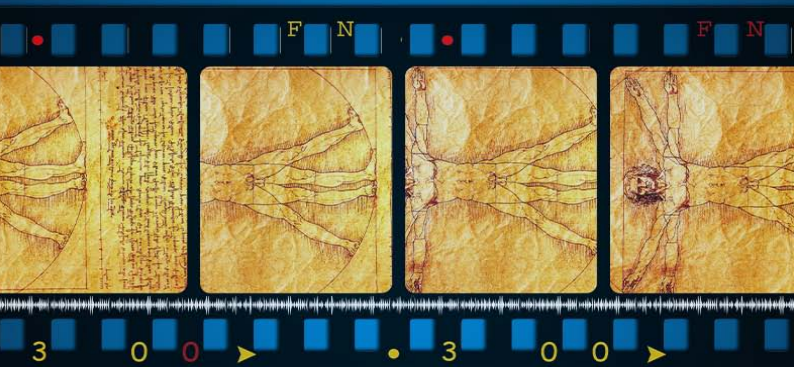

DALIBOR
SLIVINSKÝ

VŠECHNY
VAŠE
ŽIVOTY

VŠECHNY VAŠE ŽIVOTY

Dalibor Slivinský

*Celá minulost a celá budoucnost na jednom místě.
Thriller.*

VŠECHNY VAŠE ŽIVOTY

Dalibor Slivinský

Text © 2017, Dalibor Slivinský

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Dalibor Slivinský

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](http://www.lukasvik.cz)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-186-8 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-187-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-188-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Věnování:

Věnuji synům Danovi a Michaelovi a manželce Radce.

Dalibor Slivinský

Kapitola 1

Prolog v Londýně

Londýn, pátek 3. července, 10:53h, teplota vzduchu 37°C

Takhle se musí cítit gazela posledních pár vteřin před tím, než ji smečka lvů podtrhne nohy, povalí ji na zem a v gejzíru zvířeneho prachu a krve ji zbaví poslední naděje na přežití. Teodoru Krispenovi se poněkolkáté podlomila kolena nesnesitelnou únavou, nemohl popadnout dech a neustále se rozhlížel, jestli se k němu odněkud neřítí jeho pronásledovatelé. *Jsou o tolik rychlejší než já a zřejmě netuší, co je únava.* Pot se mu řinul po zrudlém obličejí a bušení srdce přehlušilo i vřavu páteční londýnské dopravní špičky.

Milosrdný stín stromořadí v Hyde Parku bránil tomu, aby mu červencové slunce svým mimořádným žářem vysálo zbývající kapky energie. Londýňané takové vedro nezažili posledních padesát let a záměrně se na ulicích pohybovali lehkým krokem, velmi pozvolna, aby své zdraví ve spalujícím přívalu paprsků neohrozili přehřátím organismu z důvodu rychlých pohybů. Teodor Krispen, mladý český vědec, muž atletické postavy

a zdatný sportovec, však jejich želví tempo nemohl kopírovat, protože na rozdíl od lidí kolem, kteří se báli o své zdraví jen v důsledku horkého počasí, jemu hořela země pod nohama nejen díky klimatickým podmínkám, ale i v důsledku frontálního útoku amerických pronásledovatelů. *Musím před Američany ochránit to, co patří do Evropy. A co navždy změni poměry na Zemi.*

A bohužel si byl jist, že tři pronásledovatelé ho dříve či později polapí, pokud se už konečně nerozjede záchranná akce, o které ho Armando Guterez, ten sebejistý bezpečnostní expert zajišťující ochranu nejvyšším vůdcům evropského byznysu a politiky, ujišťoval už v americkém Portlandu při jejich několika setkáních. *Pokud prý bude vůbec potřeba!!!* Vůbec potřeba – teď je to tady, teď je ho potřeba, ale nikdo na pomoc nepřispěchal. *Ví o téhle situaci vůbec někdo z těch, co mě do toho namočili?*

Teodoru Krispenovi táhlo hlavou stádo neodbytných otázek. Od kdy ho vlastně mohli mít v hledáčku? Už z Portlandu? Nebo po mezipřistání v New Yorku? Jsou to Britové ve službách CIA, nebo sami američtí agenti? Vědí už, jakou cenu má u sebe a co naopak jim logicky chybí? Nebo pátrají po uprchlíkovi, aniž by tušili, jaký

kolosální poklad jim vyfoukl? Celý pětihodinový let z Portlandu do New Yorku se Teodor Krispen rozhlížel při procházení letadlem několikrát tam a zpět, kdy záměrně chodil na ta k němu nejvzdálenější WC a skutečně si nevšiml nikoho, kdo by vypadal jako jeho pronásledovatel. *Ale jak bych ho vlastně poznal?*

Jeho obavy z odhalení a dopadení byly největší na začátku útěku z laboratoře v Portlandu ve státě Oregon, ale jak se blížil k cíli, což byla poštovní úřadovna Royal Mail v blízkosti londýnského obchodního domu Harrod's na Brompton Road, obavy se začaly vytrácet, protože pomyslná finální páska tohoto maratonu přes půl planety byla na dosah – pár kroků přes ulici. Doslova co by kamenem dohodil, a to by ani moc nemusel napřahovat.

Ale pak to přišlo jako blesk z čistého nebe. Když už obavy téměř vymizely a vystřídala je úlevná radost po téměř 20 hodinách, kdy v Portlandu zahájil svůj výlet do Londýna. Falešná, příliš brzká radost. Neříkej hop, dokud nepřeskočíš, blesklo mu hlavou. Při letmém pohledu do výlohy obchodního domu Harrod's v jejím odrazu spatřil na protějším chodníku vysokého muže, jež na něj upřeně koukal a to několik vteřin, čímž mu dal mimoděk

informaci, že předpoklad sledování se naplnil. Agenti, jsou-li to Američané, ho zřejmě nechtěli chytit na začátku jeho pouti, ale zajímalo je, kam směřuje a komu chce předat svůj lup. *Takže o mně vědí už dávno a já si jich nevšímám. Dovedl jsem je až k cíli.*

Stejně jako Teodor Krispen však ani jeho pronásledovatel neopomněl zaregistrovat, že si ho lovená zvěř všimla v zrcadlovém odrazu vyleštěné výlohy. Když agent zjistil, že ho sledovaný objekt zaregistroval a prudce se na něj otočil, vydal se na opačnou stranu a pokračoval pomalou chůzí. Na Teodora Krispena se v tu chvíli pověsil další agent, o němž sledovaný český vědec dosud neměl ponětí. Teodor Krispen v paměti zmobilizoval instrukce, které měl od svých chleboďárců pro případ odhalení. Zmizet v davu, krok číslo jedna. Potom vytočit číslo na svém mobilu a dát zprávu. *Ale stačím to ještě?*

Ohlédl se po svém pronásledovateli, ale už ho nespátril. Zato těsně před vchodem do Harrod's uviděl jiného chlapíka v bílé kšiltovce, který zpomalil chůzi tak, aby byl Teodorovi stále nablízku na vzdálenost 5 metrů. *To musí být určitě další agent.* Sledování se pomalu blížilo do fáze osobní konfrontace. Ale na to je obchodní dům

Harrod's velmi nevhodné místo a tak tam Teodor Krispen instinktivně zaběhl. Muž v bílé kšiltovce za ním.

V obchodním domě Harrod's Teodora Krispena ovanula síla klimatizace, která působila blahodárně jako živá voda v červencové sluneční výhni. Mnohý návštěvník tam určitě zabrousil nejen kvůli nákupům, ale hlavně pro ledovou vzduchovou lázeň. Krispen nejprve procházel pomalejším tempem, ale i to stačilo na to, aby v tlačnici nakupujících postupně mizel a krátce jako ryba na hladině rybníka se zjevoval svým pronásledovatelům o kus dál, takže si před nimi vytvořil určitý náskok. Náhle narazil do figuríny oblečené do sportovní soupravy, čehož využil a sundal figuríně modrou kšiltovku s látkovým krytem krku. Do pouště anebo do dnešního Londýna zcela ideální přídavek na kšiltovce, pomyslel si. O dvacet metrů dále si nasadil khaki bundu ležící na pultu u zkušebních kabiněk a postupně vyběhl po jezdících schodech až do nejvyššího patra a odtud se vydal výtahem dolů. Byl si jist, že ho pronásledovatel ztratil v patře nahoře, ale jakmile začal běžet směrem od obchodního domu, zpozorovali ho další dva agenti, kteří hlídali na ulici. Teodor Krispen je periferním zrakem zmerčil, oba vypadali velmi

agresivně, našlápnutě do akce a fyzicky zdatní. Krispen ale pocítil v nohou novou sílu a v duši odhodlání utéci i těm nejvytrénovanějším zabijákům, protože jeho poslání stálo za víc než za bolest z fyzické únavy.

Od obchodního domu Harrod's do Hyde Parku to bylo sprintem ne déle než 10 minut, ale dnes to všechno připadalo Teodoru Krispenovi jako putování kolem světa trvající celou věčnost. Teodor v Hyde Parku po minutě hysterické snahy nadýchat všechen dostupný kyslík z místní zeleně už opět mohl vyluzovat zvuky mezi rychlými nádechy, takže vyndal telefon a vytočil poslední volané číslo:

„Malcolme ... uf, he, uf, stalo se, uf ... co jste předpokládali ... uf, hééé. Chtějí mě chytit ... uf, uf ... je jich několik, uf, fí, hééé ... jsem v Hyde Parku. Utekl jsem jim ... uf, he, he ... na chvíli, ale určitě mě zase najdou ... fííí.“

Teodor Krispen párkrát zalapal po dechu a pokračoval přerušovaným vydáváním slov, připomínající vzdechy astmatika v pokročilé fázi těžkého záchvatu: „Sice kličkuju ... uf, uf, fííí ... ale směřuju na Oxford Street ... hééé, fí ... a pak do metra. Pokud mě ... uf, uf, fíííí ... nechytanou tak dorazím do metra na smluvenou stanici... Potřebuju rychle pomoc uf, héééé, uf ... spustte

záchrannou akci.“ Teodor poslední slova už jen chrлил mezi polknutími. Hrdlo chtělo svlažit, hodně vody by pomohlo.

Malcolm, řídící technik v operačním středisku bezpečnostní agentury, připomínající svou budovou spíše obří logistické centrum v průmyslové zóně na okraji Bruselu, přepnul přijatý hovor na hlasitý odposlech, aby vše nezprostředkovaně mohl vyslechnout i jeho přímý nadřízený, generální ředitel a majitel agentury v jedné osobě, Armando Guterez: „Dobře, žádnou paniku Teo. Na monitoru jsem postřehl pohyb tvého GPS modulu od obchodáku Harrod’s a podle trajektorie tvého běhu už jsem přesunul na trasu naše lidi. Střílet po tobě ti pronásledovatelé nebudou, a jestli vydržíš ještě pár minut tak tě z toho dostaneme. Vidím tvoji GPS na souřadnici vedle Speaker’s Corner, takže pokračuj do Oxford Street a tam tě jich postupně zbavíme.“

Malcolm se podíval na svého šéfa, a když zmerčil jeho souhlasné kývnutí, přesunul pohled na prostřední, největší ze tří svých monitorů, na němž se promítala mapa Londýna s částí kolem Hyde Parku, a v okolí problikávaly tečky s umístěním Malcolmových agentů. Malcolm zkontroloval mobilitu svých lidí přepočtenou na vteřiny a uviděl, že nejbližší k Teodorovi byl necelých 100 metrů,

tedy patnáct vteřin. Zaostril na místo a označil jej jako sledovanou zónu, takže věděl, že jakmile se do něj dostanou běžící osoby, sledující Teodora, označí je počítač automaticky a od té doby bude satelit jejich pohyb nadále sledovat. Teď už jenom záleželo na tom, aby Teodor poslechl a běžel určenou trasou. Aby mu vystačily zbytky sil. Sprint v tetelícím se vražedně žhavém vzduchu není pro civilistu komfortní zónou s předvídatelnou reakcí organismu.

Teodor Krispen nebyl žádná sušinka s kondicí kancelářského úředníka. Ač vědec, udržoval si skvělou fyzičku. Ve věku 33 let se cítil jako hoch. S výškou 186 centimetrů a váhou 89 kilogramů si udržoval dokonale konfekční postavu. Velmi pohledný mladý muž s ostře řezanými rysy a vlnitými blond vlasy, jehož přátele přirovnávali k jistému hollywoodskému herci – a nebylo to srovnání nijak přehnané.

Teodor Krispen ještě chvíli plnými doušky hltal kyslík v polosedě, ale pak je uviděl - u vchodu do Hyde Parku poblíž Speaker's Corner se objevilo trio pronásledovatelů. Vběhli nebo spíše vlétli do parku tempem útočícího geparda a očima skenovali terén, jestli tam zoufalou oběť svého lovu neuvidí. Přiběhli jako sehraná smečka šelem,

pronásledujících uštvanou gazelu, která už za pár minut skončí svůj život v jejich spárech a jejíž krev záhy z kropí vyprahlou půdu. Pronásledovatelé měli přepnuto do režimu ulovit a znehybnit. Ani jeden z nich nevypadal udýchaně a unaveně. *Jsou to stroje, co mají na lov lidí trénink.*

Teodor na nic nečekal a vysprintoval z Hyde Parku na Oxford Street a chtěl se rychle dostat na druhou stranu ulice, aby svým pronásledovatelům unikl v husté londýnské dopravě, ale u telefonní budky málem vrazil do bezdomovce, který se pomalu soukal z podřepu do vzpřímeného postoje a zároveň si nahazoval černý igelitový pytel se vším svým majetkem na záda. Bezdomovec si nevšiml přibíhajícího Krispena, který do ulice vběhl rychlostí hurikánu. Teodor Krispen stačil v poslední setině vteřiny uskočit, ale podobné štěstí nepřišlo naproti přiběhnuvšímu agentovi CIA, který nedokázal uhnout rozhoupanému bezdomovci, který do něj vrazil tak nešťastně, že se agent odrazil k telefonní budce a hlavou narazil o její železnou konstrukci. Vteřinu po střetu s červenou telefonní budkou se americký pronásledovatel propadl do spánku a ani nevnímal, jak ho rychlým pohybem paže zachytil okolojdoucí černošský mladík a zabránil tak jeho bezvládnému vpádu do

silnice, kde se právě od krajnice do pohybu vydal dvoupatrový červený autobus směrem na Park Lane.

Bezdomovec se kývavě sehnul k omráčenému agentovi, funěl mu česnekovo-rybím dechem do obličeje a na důkaz soucitu ho jednou rukou hladil po hlavě, jejíž vlasy se barvily čůrkem rudé krve, přičemž druhou rukou mu z náprsní kapsy vytáhl identifikační průkaz a z kapsy kalhot mobilní telefon. *Takový telefon jsem ještě neviděl.* Nikdo si jeho počínání nevšiml a tak se odsunul o pár metrů stranou. Chvíli si agentův telefon prohlížel a pak si ho strčil do levé kapsy ošuntěného baloňáku, načež z pravé kapsy vyndal rukou s rukavicí s ušříženými konečky prstů vlastní mobilní telefon BlackBerry, rozhlédl se, jestli jej nikdo nesleduje, poté zmáčkl jednu klávesu a na druhém konci se ozvalo:

„Vše v pořádku, Jime?“

„Ano Malcolme, úkol splněn, pan CIA spí jako dudek. Snad to nemá napořád, snažil jsem se ho na tu telefonní budku bodyčkem nastřelit jen tak zlehka, aby se zastavil, bohužel je to nešika.“

„Díky Jime, jsi hvězda. Chci Tvoji fotku v tom bezdomoveckým mundůru. Ale teď končím, musíme Teodora zbavit těch dalších 2 vetřelců. Přesuň se na cílovou stanici metra. Za rohem

na tebe čeká naše auto – bílá dodávka s nápisem FREE FOOD. Rychle.“

Teodor Krispen v následujících několika vteřinách dokázal znovu nabrat rychlost, ale 2 pronásledovatelé mu už byly v patách a scházelo jim sotva 30 metrů, aby jej dostihli. Teodor běžel jako o život více než 20 minut, slyšel už téměř jen bušení vlastního srdce, pumpujícího rychlostí 200 tepů za minutu, krev se mu hnala všemi tepnami, žilami i nejmenšími cévami jako ve vysokotlakém hydraulickém systému. Hlasy pronásledovatelů se však ani trochu nevzdalovaly a naděje na útěk se s narůstající únavou pomalu ztrácela. Ale ať už jen na pár vteřin či na další desítky let, naděje tu pořád byla a Teodor věděl, že to za nic na světě nevzdá. *Nezahodím 3 roky života, tisíce hodin vědecké driny, nezahodím objev, díky němuž jsme rozluštili hádanku lidského života. Sen všech generací od počátku zrození lidského rodu jsme naplnili my. A já ten zázrak přináším do Evropy, kam patří.*

O sto metrů dál v Teodorově směru vyšel z prodejny Beauty & Rose párek slovenských třicátníků homosexuálů, kteří si přijeli do Londýna nakoupit oblíbené značkové košile a kalhoty, aby tohle léto byli na rodném Východním Slovensku dokonale šik. Když kolem nich Teodor Krispen

probíhal směrem k Regent Street, uslyšel, jak jeden z nich zvyšuje na přítele hlas a nepřiliš vybíravými slovy ho za něco plísnil. Teodor se málem zastavil, protože ho překvapilo, že tito hoši hovoří jemu blízkým jazykem. Ale běžel dál a ještě z povzdálí vnímal narůstající napětí mezi hádajícími se hochy. Proto nebylo žádným překvapením, když o pár vteřin později kolem mladíků probíhal druhý Krispenův pronásledovatel, strčil jeden mladík do druhého velmi prudce, takže ten odlétl 2 metry daleko a vrazil do agenta CIA, který následkem toho vlétl mezi provizorní pyramidu kovových odpadkových košů, jejichž část se na něj sypala a se zasténáním zůstal ležet na zemi. Hned se pokusil postavit, ale levá noha nad kotníkem se ozvala pronikavou bolestí právě zlomené kosti, takže se opět sesunul k zemi. Před obchodem, kde agent ležel na chodníku, pokuřovala mladá prodavačka v nátělníku bez rukávů s pažemi téměř kompletně potetovanými japonským písmem, a když viděla nehodu, která se běžícímu člověku stala, zakřičela dovnitř do prodejny na kolegyni, ať zavolá sanitku.

Dvojice slovenských homosexuálů Karol a Fero se starala nadále o svoji hádku a naprosto si nevšíмали úrazu spadnuvšího agenta, kterému už

pomáhali jiní. Dva Slováci se v hádce dostrkali za roh, igelitové tašky s nákupem jim vypadli z rukou a bitka nabírala obrátky. Jeden druhého vláčeli za flígr a soukali s sebou až do boční ulice, ale jakmile ostatním zmizeli z očí, jako když utne, přestali do sebe vrážet a jeden z nich vytáhl mobilní telefon, zmáčknul stejné tlačítko jako před pár minutami bezdomovec a zahlásil se:

„Malcolme, vše v pořádku, pan americký neviditelný svalovec zastaven.“

„Díky vy dva cukroušci, nechcete si už tyhle role nechat?“

„Neprovokuj nebo ti už nikdy nedám pusu, sladoušku.“

Teodor Krispen mezitím vletěl po Oxford Street do Regent Street a když se snad už po sté otočil, jestli je za ním někdo z pronásledovatelů, naštěstí a ke svému velkému překvapení neviděl v davu žádnou rychle se pohybující hlavu v jeho směru. To byl blažený pocit, který se dostavil nečekaně, o to byl však vítanější. Náhle uslyšel rázný výkřik posledního z mužů, kteří mu byli v patách, jak na něj volá STUJ ... STUJ NEBO STŘELÍM. Teodora tahle slova polila mrazivým, doslova paralyzujícím pocitem v celém těle. *To přece neudělá! K čemu bych jim byl mrtvý.* Jeho rychlý tok myšlenek

přerušila ohlušující dávka 6 výstřelů, která nadobro překryla v jeho uších všechny ostatní zvuky, jež londýnské ulice vydávaly. V tu chvíli nevnímal absolutně nic jiného, a zatímco tělo běželo rychlostí tryskáče, mozek odevzdaně čekal, kde se do něj z nějaké části na těle promítne bolestivý průnik projektilu a odkud vytryskne první proud vzpěněné rudé krve.

Nic takového se však nedostavilo, tedy alespoň na první pocit ne. Několik kulek se zarylo do zdi pár centimetrů před Teodorovým očima a jedna z nich mu prolétla několik milimetrů od levého oka, ale stejně jako všechny ostatní se zavrtala do zdi, nikoliv do jeho hlavy nebo na jiné místo na těle. *Míří mi na hlavu. Nechtějí mě živého za každou cenu, mají za úkol mě buď přivést, nebo zlikvidovat.* To už ale u střílejícího agenta s hvízdotem pneumatik zabrzdila 2 vozidla londýnské policie a zatarasila mu cestu. Teodor se v běhu ohlédl a uviděl, jak londýnská policie sráží agenta CIA na zem a nasazuje mu pouta. Agent, který se přeci jen také hodně zadýchal a lapal po dechu částečně i z pocitu zoufalství nad stále prchajícím českým vědcem, se snažil škubáním rukou zabránit nasazení pout na svá zápěstí s rukama za zády a s obličejem odřeným od asfaltu, v chroptění a řevu chtěl ihned vysvětlit,

kdo je a že pronásleduje podezřelého pachatele, ale střelení na ulici po běžícím terči v davu plném nic netušících Londýňanů a turistů je natolik závažná záležitost, že londýnská policie nepustí nikoho jen proto, že o sobě začne tvrdit, že spadá pod místní rezidenturu CIA. Agent měl pěnu u úst a stále trhal rameny, aby se zbavil pout za svými zády, ale bylo to marné. Koleno klečícího policisty mu nepříjemně vjíždělo do svalu pod pravou lopatkou.

Pro příští minuty měl Teodor Krispen vyhráno. Než se policii podaří ověřit pravou totožnost agenta pronásledovatele, uplyne několik spásných minut a to bude dostatečná doba na to proběhnout přes Regent Street až na náměstí Piccadilly Circus. Pod obřími neony SANYO a FOSTERS, které znal ze svých předešlých návštěv Londýna, mohl v davu stovek osob v klidu zmizet do stanice metra stejného jména, jako neslo toto šišaté náměstí.

Mezitím vozidlo londýnské policie s agentem CIA sedícím s pouty na ruku na zadním sedadle mezi 2 britskými strážci pořádku svištělo s blikajícím majákem bez zvukové houkačky směrem k policejní služebně na Baker Street. Ostatní vozidla zdvořile uhýbala a policisté tak rychle směřovali k cíli. Agent CIA se marně snažil prokázat svoji totožnost, Britové byli naprosto

neústupní. „Vaši totožnost ověříme na stanici, tyhle průkazy dnes umí vyrobit děti na tiskárně. Ztrácíte čas, pane. Strílení neodbýváme mávnutím ruky. Tady nejste na Divokém Západě.“

Policista sedícího na místě spolujezdce britského policejního vozu přijal telefonát a vydal příkaz řidiči, který na něj bezprostředně zareagoval, čehož výsledkem bylo prudké zabočení do podzemního parkingu s hlasitým hvízdnutím pneumatik. Policejní auto zaparkovalo na místě nejdále od vjezdu.

Motor zhasl. „Co tady děláme?“ zeptal se agent CIA nedůvěřivě a prskal z úst proudy potu, které se mu řinuly z každého póru na těle, tedy i hlavě. Na krku přitom ucítil zvláštní dotyk kruhového ústí něčeho kovového, asi jako by to byla trubka. Nebo spíš hlaveň pistole. Policista sedící napravo od něj mu odpověděl: „Co tady děláme? Tady si teď chvíli zdřímneš, hajzlíku.“ Agent se chtěl na policistu podívat a ještě se ho na něco zeptat, ale jazyk najednou ne a ne vyslovit žádné písmeno. Bylo to jako sen. Sladký spánek. Americký agent už ani neviděl, jak mu policista odtahuje uspávací pistoli od krku a mačká tlačítka mobilního telefonu. „Malcolme, poslední pronásledovatel spokojeně podřimuje.“

„Výborně, tak ho nechte v autě, za pár hodin se probudí a bude mu fajn. Sundejte z auta magnetické polepy, odmontujte značky, uniformy hodte do batohů, předáte je nahoře čekajícímu taxikáři a maják cestou vyhodte do koše.“

Teodor Krispen mezitím seběhl schodiště do stanice metra Piccadilly Circus a zády se opřel o masivní žulový sloup. Propocená košile se přilepila na mramor a skrz záda mu projela mrazivá vlna. Lapal po dechu další minutu a potom se podél sloupu sesunul na zem. I když byl zvyklý denně ráno běhat nebo jezdit na rotopedu, tak tohle vražedné běžecké tempo neabsolvoval nejméně 10 let. Vlastní tělo mu odmítalo poslušnost a bolestně připomínalo, že ač sportovec, podobné výkony už nemá ve svém repertoáru. Na skutečné vnímání bolesti v každém svalu však nebyl čas. Rozepnul zip batohu, který měl navlečený na zádech, a přesvědčil se, že v něm stále má to, proč ho byla skupina agentů CIA připravena zastavit i za cenu ukončení života v teprve 33. roce jehožití. *Zemřít teď? Když jsme odhalili smysl existence lidstva?!*

Když se Krispen trochu vydýchal, rozhlédl se po rozlehlé hale stanice Piccadilly Circus, která v tom suchém a žhavém létu působila jako vymodlená oáza na poušti, jestli jej někdo z pronásledovatelů

nemá opět v hledáčku. Seděl na holé zemi, nohy bezvládně před sebou, takže kolemjdoucí cestující se jim museli vyhýbat. Být to v menším městě, jistě by Krispena někdo upozornil, ať nebrání volnému průchodu, ale v Londýně nic podobného nehrozilo. Tady každý mašíroval svou cestou do nebo z metra a sedícímu muži, který stále dýchal jak maratonský běžec po překonání cílové pásky, nevěnovali pozornost.

Teodor Krispen věděl, že není čas na dlouhý odpočinek. Po chvíli vydýchání se rozhodl pokračovat ve své misi. Dlaní si stáhnul mokré, potem spleené vlasy z čela směrem dozadu po temeni hlavy, odlepil připlesklou mokrou košili z těla, vzal do ruky svůj batoh a vykročil odhodlaně k pokladně metra, ale obě nohy vypověděly poslušnost a podlomily se. Teodor nebyl schopen zastavit jejich klepání a cukavé křeče, tak si klekl na kolena a opřel se rukama o podlahu. Vypadlo to jako modlitba vytrvalostního běžce. Po minutě byl schopen se napřímit na druhý pokus přejít ten nekonečný 20metrový flák cesty k pokladnímu okénku v londýnském metru stanice Piccadilly Circus.

„Jeden lístek do stanice Paddington.“, stále ještě dýchavičně vyhekal na pokladního s mohutným

turbanem, zatočeným knírem a uhrančivým pohledem indického fakíra.

„Dělá to tři libry padesát šterlinků, pane.“ Odvětil milým tónem s typickým indickým přízvukem pokladní a přidal široký úsměv.

Teodor vysypal na pult do přihrádky na mince čtyři těžké, zlatě zabarvené kovové jednolibrovky, popadnul lístek a odcházel.

„Pane, tady máte 50 šterlinků nazpět.“, zavolal na něj uniformovaný prodavač s turbanem.

„To je v pořádku, drobné si nechte“ zahlasil Teodor Krispen na Inda a již opět v poklusu směřoval k turniketům. Ind na něj ještě chvíli zíral, protože tak rudý obličej s proudy potu snad v životě neviděl, ani když s dědečkem před 60 lety utíkali před rozzuřenými slony na předměstí Dillí.

Bíle vykachlíkovaná hala metra ve stanici Piccadilly Circus s modro-zelenými ornamenty a typickými znaky metra, tedy červenými kruhy s modrým pruhem a názvem stanice uprostřed, měří několik desítek metrů, ale Teodoru Krispenovi se zdálo, že se mu pod nohama prodlužuje. Dnes byla na jeho fatální únavu delší než fotbalový stadion. Krispen se neustále ohlížel v obavách z amerických pronásledovatelů, kteří nebudou váhat típnout pomyslné cigáro jeho života daleko před

filtrem. Po průchodu turnikety se Teodor podíval na ukazatele směru a nebyl si na první pohled jist, kudy jít, ale po pár vteřinách uviděl nápis své cílové stanice a vydal se na příslušné schodiště. Bílé, relativně čisté keramické obklady dávaly podzemnímu prostoru maximálně možný světelný ráz a na Krispenovu mysl působily uklidňujícím dojmem.

Vlaková souprava se k nástupišti přiřítla vysokou rychlostí a přivezla s sebou závan hodně studeného větru. Teodor Krispen se znovu rozhlédl, jestli mezi jeho spolučekanými na vlak nevypadá někdo jako pronásledovatel, ale dobře věděl, že by takového jedince stejně nepoznal. Nešlo však klidně stát. Navíc si byl jist, že kdyby ho po předchozím běžeckém honu našli, netoužili by se s ním vydat na projížďku metrem, ale byl by okamžitě zastaven takovým způsobem, aby nemohl učinit o své vůli už ani krok. *Stríleli mi na hlavu, chtějí mě zabít.*

Metro z Piccadilly Circus do stanice Paddington dorazilo za 8 minut. „Pozor na mezeru“ hlásal tlampač při dojezdu soupravy metra do stanice Paddington, aby cestující vnímali díru mezi dveřmi vlaku a nástupištěm. Britská komunikační přesnost, hraničící s blbuvzdorností, vycházela ze smutné statistiky špiček bot a podpatků zatarasených

v tomto úzkém prostoru. Sotva se dveře pootevřely, vyběhl z nich Teodor Krispen a očima pátral po ukazateli směru nástupiště Express vlaku na letiště Heathrow. Ukazatel ušel okamžitě, ale vydal se cestou na opačnou stranu k východu z metra. V polovině ztemnělého schodiště se proti němu vyřítila skupina 30 holandských středoškoláků, kteří s burácením utíkali dolů do metra, aby stihli expresní vlak na Heathrow. Teodor byl nesmírně vděčný, že se tady tihle chlapci a děvčata objevili právě v této vteřině a hned se vmísil mezi chrochtajícím jazykem hovořící skupinku a už si jen přál, aby někdo z nich chtěl jít na toaletu. Jaké štěstí, když na panské záchody zabočili hned čtyři mladí Holanďané.

Teodor Krispen minul sérii na zdi připevněných muší a napochodoval ke kabinkám, přičemž se postavil před tu nejvzdálenější od vstupu. Nenápadně upustil na zem krabičku sirek, kopl do ní tak, aby zajela pod dveřmi do prostoru kabinky, a za 2 vteřiny se její dveře otevřely. Vysoký štíhlý mladík jižanského typu, který stál uvnitř, zavřel za Teodorem dveře a před oči mu dal papírek s delším textem: MÁŠ ZPOŽDĚNÍ, UŽ JSEM MĚL OBAVY. MALCOLM MI PŘED CHVÍLÍ POSLAL ZPRÁVU, CO TĚ ZDRŽELO. Teodor

pokýval na souhlas. Sám nic dodávat nemusel, protože proudy potu z něj sršely i po téměř 20 minutách v prostorách chladného komplexu londýnské podzemní dráhy a bylo evidentní, že se netoulal při prohlídce památek. Mladík podal Teodorovi červenožlutý batoh, poté otevřel dveře kabinky a odešel.

Teodor Krispen si přetáhl přes hlavu zpocenou košili, kterou skrze určitá zbylá suchá místa ještě použil jako ručník a poté ji pověsil na háček vnitřní strany dveří toalety. Propocené bílé bavlněné kalhoty pověsil tamtéž. Z batohu postupně vyndal brčálově zelené tričko, černé plátěné kalhoty, šustákovou bundu, kšiltovku s přidělanou parukou s černými vlasy po ramena a modrobílé tenisky. Všechno si to postupně oblékl, a když už neslyšel žádného z dalších návštěvníků toalet, nacpal svoje zpoceně svršky do menšího batohu, ten podsunul pod stěnou do vedlejší toalety, vyšel ven z kabinky, opláchl si obličej v umyvadle ledovou vodou, v zrcadle zkontroloval posazení kšiltovky s parukou. Pečlivě si nasadil brýle se skly bez dioptrií. Ve větším batohu měl uloženy svoje cennosti, které vezl více než deset tisíc kilometrů z oregonského Portlandu. V tomto batohu byly všechny důvody,

pro něž mu dnes několik pronásledovatelů usiluje o život.

Sám sobě se v převleku nelíbil, ale utěšovalo ho to, že se sobě nepodobá a je to jen na pár hodin. V okamžiku, kdy za sebou Krispen zabouchl dveře kabinky toalety v metru, zbývaly do odletu pravidelné linky British Airways, na kterou byl přihlášen, do jeho cílové destinace necelé 2 hodiny. Teodor vyšel na nástupiště a počkal na rychlovlak Heathrow Express. Byl tu hned, a cesta do cíle v dalším evropském městě mohla pokračovat. *Jestlipak si Američani už stačili zjistit, kam se odsud chystám odletět? Budou mě čekat na letišti?*

Z amplionu na londýnském mezinárodním letišti Heathrow se ozval úředně znějící, studený ženský hlas: „Pan Teodor Krispen, dostavte se prosím k odletové bráně č. 45, letadlo společnosti British Airways do Prahy odlétá za 10 minut.“ Letištní rozhlas vysílal již druhou výzvu, ale Teodor Krispen o sobě stále nedával vědět. Až najednou obsluze u brány č. 45 zazvonil telefon: „Haló, tady odletová přepážka British Airways, právě jsme přijali telefonát od p. Teodora Krispena, volal z mobilního telefonu, že uskutečnil odbavení přes mobilní aplikaci a každou chvíli bude u vás na

bráně číslo 45. Odhad je do 3 minut, vydržte tedy, děkuji.“

„Ano, vydržíme, děkuji za zprávu.“ Pracovnice British Airways v modré uniformě, kontrolující palubní vstupenky pasažérů na bráně číslo 45, připravené pro letadlo do Prahy, položila sluchátko uzavřeného letištního telefonního systému, otočila se na dva muže vedle ní a lehce pokývla. Agenti CIA s chladným výrazem neznatelně kývli zpátky na tuhle informaci. Jeden z nich zůstal u pultíku s pracovnící přepážky, druhý se posunul směrem k chodbě vedoucí mezi jednotlivými bránami a ještě jednou se podíval na fotku Teodora Krispena, kterou měl právě otevřené v galerii obrázků svého mobilního telefonu. Třetí agent CIA čekal v letadle. *Ted' už nám neutečeš.* Na letišti a v jeho blízkém okolí bylo v tu chvíli 14 agentů americké Ústřední zpravodajské služby, svolaných narychlo z londýnské rezidentury.

Teodor Krispen běžel halou letiště Heathrow a periferním viděním sledoval navigační cedule, aby se rychle dostavil k odletové bráně svého letu. Už byl tak blízko, že mohl zpomalit. Pasažéři stáli ve frontě a obsluha u brány brala těm vepředu palubní vstupenky a projížděla jimi skrze čtecí zařízení. Teodor byl na řadě během jedné minuty, a když

stanul tváří v tvář pracovníci letecké společnosti, vzala do ruky jeho cestovní pas a palubní vstupenku a velmi mile jej pozdravila: „Dobrý den pane Turnauere, vítejte na pravidelné lince Air France z Londýna do Nice. Vaše sedadlo je v první třídě, takže si můžete dát rovnou něco dobrého k pití na osvěžení, vidím, že jste absolvoval velmi vyčerpávající aktivity.“ Ze stále ještě rudé tváře Teodorovy nebylo těžké odhadnout, že měl za sebou fyzicky náročný program.

„Děkuji, jsem opravdu hodně vyčerpán. Doufám, že na jihu Francie není takové vedro, jako tady v Londýně.“

„To mě mrzí, že vás musím zarmoutit, ale bohužel teplota vzduchu dnes v Nice přesáhla 40 stupňů Celsia.“, s útrpným úsměvem odpověděla subtilní letuška v jemnými rysy v pohledné tváři.

V okamžiku, kdy vracela Teodoru Krispenovi letenku a palubní vstupenku, pohlédl nervózně na své hodinky velicí agent CIA Jack Bolton, stojící na odlehlé přepážce číslo 45 British Airways a kolem žaludku se mu rodil zvláštní pocit, že čekání na Teodora Krispena začíná být marné. *Něco tady nehraje, ten sem určitě nedorazí.* Agent Jack Bolton vytočil číslo svého nadřízeného v centrály CIA v Langley: „Neobjevil se. A začínám pochybovat,

že se objeví. Někdo sem sice volal, že Teodor Krispen dorazí během pár minut, ale nic. Určitě je to jen léčka a objekt se pohybuje jinde. Pochybuju, že vůbec dorazil na Heathrow, možná už odlétá z Gatwicku nebo Stanstedu nebo se žene autem nebo vlakem někam na anglické pobřeží k lodi. Co máme dělat?“

„Jděte do prdele, Jacku.“, uslyšel Bolton výbuch hněvu na druhém konci sluchátka. „Jděte už všichni do prdele. Jste banda zoufalců.“ Na druhém konci zazněly mohutné nádechy zoufalství a zmaru. „Samozřejmě, že ten telefonát na Heathrow byl jen elegantní krycí manévř a vy pitomci na to vsadíte všechnen další postup.“

Jack Bolton si dal mobilní telefon o kousek dál od ucha, aby řev svého nadřízeného z Langley neponičil jeho ušní bubínek. Náhle jej vyrušila pracovnice British Airways zataháním za rukáv a ukázáním na displej hodin. „Už nemůžeme let dále zdržovat, váš člověk se evidentně nedostaví.“ Bolton souhlasně kývl a pokračoval v poslechu nadávek z centrály z amerického Langley, zatímco rychlým krokem odcházel od přepážky číslo 45 zpátky do řídicí části letiště Heathrow. Jeho nadřízený se na pár vteřin odmlčel a pak změnil tón na chladně věcný: „Zůstaňte, kde jste,

volám MI6, naposíláme jim podobizny Teodora Krispena a musíme se napojit na kamery metra v Londýně. Jakmile vystopujeme jeho cestu z metra na Piccadilly, zavolám vám, kam jel a co bude následovat z naší strany.“

Operační důstojník v Langley, centrále CIA, dostal obratem příslib kolegů z britské tajné služby MI6, že ihned zajistí veškeré dostupné videozáznamy a tak mohl znovu vytočit číslo kolegy ze CIA na pracovní cestě v Londýně Jacka Boltona. „Dobře mě poslouvej. S MI6 už ověřujeme data z kamer policie, městského kamerového systému a všech stanic metra v Londýně od Piccadilly Circus, kde vám zmizel. Aby bylo jasno, chovejte se tak, jako by vám šlo o kariéru i život zároveň. O to totiž jde. Krispen je ... asi důležitější, než jsme původně mysleli. Když jsme po něm zahájili pátračku v Portlandu, byla to jen epizoda s cílem zadržet ho při setkání s dalšími lidmi na území USA nebo v Evropě. Až během pár hodin nám dali z Washingtonu zprávu, že ten Krispen vyfoukl ... něco, co je pro nás otázka národní bezpečnosti. Krispen je Čech a máme důvod se domnívat, že směřuje do Prahy, ale zřejmě oklikou, ne přímou linkou z Londýna. Kdybychom aspoň měli ponětí, kdo ho řídí a pro koho pracuje, tak můžeme

cestičku k němu vystopovat přes ně, ale bohužel netušíme kdo, vůbec žádné stopy od něj nikam nevedou.“

Jack Bolton, stále se velmi rychle pohybující halami letiště Heathrow v Londýně, napjatě poslouchal informace o stíhaném Krispenovi. Stále ještě ve svých reakcích působil jako opařený a v těžké depresi, ale po chvíli přišel s vlastní iniciativou po zpackaném úvodu: „Mám návrh, zkontrolujeme ihned, jestli je přihlášen k letu do Česka i z jiných londýnských letišť a taky ze všech ostatních letišť podle vzdálenosti z Londýna. Je důvod po něm vyhlásit pátrání přes místní policii? Dá se na něj navlíct podezření z něčeho, co by zdůvodnilo využití místní policie?“ zeptal se Bolton operačního důstojníka v Langley.

„Ne ne, to v žádném případě, nevyvolávejte žádný rozruch, celá ta záležitost je extrémně citlivá a přísně tajná kvůli tomu, co Krispen v Americe ukradl. O tomhle sledování nesmí vědět zatím nikdo v Británii ani v dalších zemích. Potřebujeme jen jejich podporu s využitím techniky a veřejných kamer, abysme toho parchanta našli. Ten chlapec má v rukou zatraceně cenná vědecká data a za žádnou cenu je nesmí nikomu předat. Fyzická likvidace je povolená cesta k zastavení toho

bastarda. Samozřejmě bysme ho radši živého, abysme z něj vytloukli, pro koho to ukradl, ale to je jen podružná výhoda. Hlavní je, že nesmí předat kontraband. Ty jeho nakradeniny jsou to, co musíme získat, na jeho životě a výsledku nezáleží.“

Řídící důstojník v Langley mezitím obdržel na druhou linku telefonát z MI6. „Máme ho, na kamerách je vidět jak ve stanici Piccadilly Circus vstupuje do metra směr stanice Paddington, kde je zastávka rychlovlaku Heathrow Express, kterým se jede na letiště Heathrow asi 45 minut. Koukáme na záznamy kamer všech stanic, kde tohle metro zastavilo, a máme ho, jak vybíhá na Paddingtonu. Tam je na výstupu do ulice jedna kamera místní policie, ale na ní není vidět, že by odsud vůbec odešel. Tak se hoši znovu koukli na další minuty záznamu na kameře dole v metru a ten filuta tam znovu sešel a to tak mazaně, že se vmotal mezi skupinu mladých lidí, a i když to není tak dobře vidět, asi zmizel na záchod, protože na nástupišti není. Ze záchodu někdo vyšel po 10 minutách a po nezvětšování obrazu jsme zjistili, že se převlíkl na záchodě za černovlasého obrýlence. Z metra tedy nevyšel na povrch, ale šel na rychlovlak, co jede na Heathrow.“

Řídící důstojník CIA v Langley povyskočil ze židle: „To znamená, že ten člověk, co volal na British Airways, že Teodor Krispen dorazí za 3 minuty k přepážce, mu naservíroval nerušeně průchodnou cestu od rychlovlaku po letišti, protože my jsme soustředili všechny síly až k té odbavovací hale letu British Airways. Nechte analyzovat hlas toho, kdo volal na letiště. Jestli to byl samotný Krispen nebo někdo z jeho kompliců. Jeho hlas vám zajistíme z nahrávek pracovních porad laboratoře v Portlandu. Je-li to hlas jiné osoby, zkuste spárovat s databází hledaných zájmových osob, protože teď potřebujeme projít i variantu, jestli Krispen není figurka v akčním plánu jiného státu proti USA. Podezření je hlavně na ty zdánlivě unavené hochy z Evropské unie.“

Akce na zadržení Teodora Krispena zavoněla v Langley nervozitou. Jeho zmizení uprostřed britské metropole bylo tvrdou ranou sebevědomí americké tajné služby. Další agenti z pobočky CIA v Londýně postupně vyraželi na letiště Heathrow a pro jistotu zmobilizovali své kolegy na všech místních letištích, na mobilní telefony jim posílali podobiznu Krispena a doufali, že ho za pár desítek minut dostihnou. Skupina agentů vyjela k přístavům vzdáleným nejbližší Londýnu. Ve hře

bylo něco, o čem neměli jasnou představu, ale kolem čehož vznikala zvláštní nálada, kterou nikdo z nich za desítky let nepoznal. Tušili, že průšvih nabírá grandiózních rozměrů.

Operační důstojník v Langley opět vytočil telefonní číslo Jacka Boltona: „Hoši tady u nás i v MI6 budou prověřovat záznamy z Heathrow, musí se někde objevit u odbavení na odletech.“ Bolton začal mobilizovat svůj mozek, cvičený pro krizové scénáře: „Co když Krispen udělal online odbavení, tak ho nehledejme jen na kamerových záznamech u přepážek leteckých společností na vstupu v odletové hale, ale rovnou u bezpečnostních kontrol, musel projít pasovkou a přes bezpečnostní rám.“

Operační důstojník přitakal: „Máš pravdu. Dobře, zavolám hned, jak něco objevíme. Musíme se přes MI6 spojit s bezpečnostními složkami na Heathrow a projít komplet záznamy z daného časového úseku. Na výlezu z vlaku Heathrow Express je čas 12:50, takže u bezpečnostních přepážek mohl být nejdřív v 12:55, hledáme od toho času dál a kašleme na záznamy z doby předtím. Objekt pátrání je dlouhovlasý brunet, možná brýle, v kšiltovce nebo i bez ní. Fotky posíláme všem na mobily ještě jednou.“

V okamžiku, kdy řídící pracovník CIA v americkém Langley diktoval Jacku Boltonovi popis převlečeného Teodora Krispena, uzavřela pracovnice letecké společnosti Air France nástupní přepážku pro pasažéry směřující do Nice. Zaslala ještě do letadla, aby předala letuškám seznam ověřených pasažérů pro další přepočítání osob na palubě stroje. Očima spočinula na pohledném třicátníkovi v první třídě a vzpomněla si na jeho jméno Citopulos Turnauer, které jí připadalo něčím zvláštní, možná až aristokratické. Velmi se hodilo k tomu štíhlému vysokému muži. *Vypadá jako ten populární americký herec, mají stejné oči i blond vlasy.* Usmála se na něj, ale bohužel Monsieur Turnauer už zabořil zrak do francouzského deníku Libération, takže nestačil její pohled zaregistrovat.

Teodor Krispen, v tuto chvíli cestující pod jménem Citopulos Turnauer, věděl, že v letadle mu nebezpečí nehrozí, a tak se po vyčerpávajícím atletickém odpoledni nechal uspat přečtením pár řádků francouzských novin. Za 3 hodiny měl přistát v Nice. Když na Teodora alias Citopulose promluvila letuška a chtěla mu nabídnout aperitiv, chlazené nealkoholické Crodino nebo sklenku bílého francouzského vína, před podáváním oběda, našla klimbajícího pasažéra, jak si instinktivně drží

na břicho batoh a noviny na něm leží jako papírová deka. Téměř mateřsky se usmála a nechala jej spát. *Nerušený spánek takhle unavený muž ocení nejvíce.*

V Langley zazvonil telefon operačnímu důstojníkovi. Volali z Londýna. „Andy, máme na kamerách záběr Krispena, jak v 13:08 vchází na Heathrow u food courtu na toalety a vychází z nich po pěti minutách zpátky k východu z letiště. Takže vůbec k leteckým společnostem nedorazil. Kamera před letištěm ukazuje, jak nastoupil do Bentley Continental, poznávací značku posíláme s obrázkem na váš počítač. Máme po tom autě vyhlásit pátrání?“

Operační důstojník v Langley vyštěkl: „Ano, hned, vymyslete si, že je řidič toho auta, nikoliv pasažér, podezřelý ze způsobení autonehody. Popis řidiče si vymyslete, ale hlavně zadejte popis Teodora Krispena coby vezené osoby, která by případně mohla svědčit a pomoci řidiče identifikovat.“

Ve chvíli, kdy z amerického Langley putovaly do Londýna tyto rozkazy agentům CIA, seděl už řidič Bentleye i pasažér s černou parukou přichycenou pod kšiltovkou v baru uprostřed Londýna, daleko od hledaného vozu. Chystal se kšiltovku sundat. Už to udělal na chvíli po nastoupení do Bentleye na Heathrow. Nelíbila se mu ostatně už ve chvíli,

kdy si ji na toaletách u food courtu na Heathrow přebíral od Teodora Krispena, který se před odletem do francouzského Nice podruhé ten den převlékl. Dnes se tedy Krispen a jeho kolega při převlékacích manévrech na toaletách viděli dvakrát, jednou na stanici metra Paddington a podruhé na mezinárodním letišti Heathrow. „Příště snad Krispena potkám na civilizovanějším místě, než jsou záchody.“, pozvedl sklenici koňaku Hennessy mladý muž, ťuknul o bachratou koňakovou sklenku svého kolegy a připili si na úspěch dnešní akce. Poté vytočil číslo svého šéfa Malcolma. „Bentleye jsme nechali na Victoria Station, jsme v SoHo. Kam teď?“

V CIA v Langley houstla atmosféra každou minutou, kdy nepřicházely žádné zprávy o zaregistrování pohybu Teodora Krispena k odletové bráně letiště v Heathrow. Český vědec jim dokonale zmizel. Všichni zainteresovaní už tušili, že jejich zpravodajskou kariéru v CIA čeká velké tsunami a pak Armagedon.

Kapitola 2

*Langley, centrála CIA, pátek 3. července, 9:07h
místního času*

Billy Ross seděl u druhé ranní kávy ve své kanceláři v centrále CIA v americkém městě Langley, nohy zkřížené přes sebe ve zvýšené poloze na leštěné dřevěné desce pracovního stolu, pravou rukou pomalu ťukajíc do otevřeného notebooku, v hlubokém záklonu svého křesla, pročítal ranní souhrn novinek ze světa, když mu zazvonil mobilní telefon. Billy se pro přístroj ledabyly natáhl a při tom nemotorném pohybu zavadil o lžičku na kraji podšálku s kávou, čímž jí katapultoval do vzduchu a několik kapek černého nápoje mu potřísnilo sněhobílou košili. „A do prdele“, vylétlo mu z pusy klení v této budově velmi obvyklé. Na displeji mobilu ale problikávalo jméno jeho nadřízeného Jima Hemmingse, takže čištění košile muselo ustoupit vyšší prioritě – zvednutí telefonu.

„Ano Jime.“

„Ahoj Billy, jsi sám? Jsi na centrále?“

„Jsem Jime, jsem u sebe v kanceláři, špinavej jak prase od kafe. Čím jsem starší, tím jsem nešikovnější. Kde jsi ty, tady v domě? Mám k tobě

zaskočit?“ a pokračoval, aniž se dočkal odpovědi, chtěl ještě zareagovat na nečekaný telefonát. „Je pátek a Ty budeš po stárnoucím agentovi chtít určitě nějakou práci. Víš, že pátek je vlastně taková poloviční sobota, jak říkají naši přátelé ve Východní Evropě?“, pokoušel se zavtipkovat Billy Ross, ačkoliv z něj ještě nevyprchalo naštvání nad svou neobratností a ušpiněnou košili.

Jim Hemmings na vtip nereagoval: „Nemáš tam nikoho? Můžeme mluvit?“ rychle, ale velmi klidně položil otázku Hemmings a bylo jasné, že se děje něco velmi urgentního.

„Ano, a Ty? Mám jít k Tobě?“

„Ne ne, já jsem v Sydney, v Austrálii, tady je skoro půlnoc a já se zastavil v kanceláři naší místní pobočky cestou z konference. Stala se taková nepříjemnost. No nepříjemnost není to úplně přesné slovo. Z Portlandu v Oregonu, kde jsou vojenské laboratoře, nám utekl jeden objekt, co jsme ho dostali příkaz zatknout v místě, kam směřoval se svým lupem. To, co ukradl, jsme v okamžiku zadání nevěděli, ale přišla urgentní hláška z vojenských laboratoří, že to je něco, abych tak řekl, navýsost tajného, co se nesmí dostat za hranice země.“

„Neřekli vůbec, o co jde?“ skočil do řeči Billy Ross.

„Ne ne, ale prosím tě nepřerušuj mě chvíli. Nasadil jsem na ten prchající objekt Markův tým, ale dopadlo to zoufale. Mark teď leží v nemocnici v Londýně s otřesem mozku, jeho parták tamtéž se zlomenou nohou a ten sledovanej objekt se nám asi zatím buď toulá někde po Londýně, nebo inkognito zmizel z Anglie.“

„Má jméno?“ neodolal pokušení přerušit Hemmingsův monolog Ross.

„Jo jo, jmenuje se Teodor Krispen, je to Čech. Ale Billy sakra chvíli mi neskákej do řeči, všechno ti řeknu, ale popořádku. Zmizení toho Krispena má několik dimenzí důsledků. Ta největší sračka je, že se z toho stala otázka národní bezpečnosti. Neptej se mě zatím proč, k tomu dojdou za chvíli.“

Jim Hemmings si dlouze odkašlal a napil se vody. Poté pokračoval v instruktáži svého podřízeného: „Už dvakrát mi volali lidi z prezidentova okolí, že se o tom dozvěděli také a začínají být nervózní. Nevím sice pořádně z čeho, nechtějí nám dát přesnou informaci, o co jde, ale údajně to je obrazně řečeno výbušný materiál.“

„Nerad tě přerušuju, ale proč voláš z Austrálie v téhle věci zrovna mě? Vnitroamerické záležitosti přeci nejsou moje agenda.“

„Potřebuju Tě hned, musíme toho Krispena najít, a protože je to Čech a Východní Evropa je tvoje parketa, budeš to mít na starosti. Nebudeš v tom sám, to se neboj, už je z toho otázka mezinárodního významu nejvyššího stupně, což jsem se dozvěděl teprve před pár minutami. Těsně než jsem tě vytočil, mi volal poradce prezidenta pro otázky národní bezpečnosti a sdělil mi, že ten ukradený materiál je pro naši zemi kritičtější než celý arzenál jaderných hlavic. Sám neznám detaily, ale ten Krispen údajně ukradl data k sestavení nějakýho extra super tajnýho přístroje ... počkej chvíli, na displeji mi opět bliká poradce prezidenta, zavolám ti za pár minut, nech si volnej telefon. Nikam nechod', nikoho nepřijímej, zůstaň sám, hned zavolám.“

Billy Ross položil svůj mobilní telefon na stůl a zůstal na něj upřeně zírat. Nemohl pochopit všechny souvislosti, ale tušil, že se začíná rozvíjet akce na pokraji válečného konfliktu. Ale nepřítel byl jeden člověk, tedy zatím, jak ten by sakra mohl způsobit nějakou krádeží takové velmoci škodu?

Zatímco Billy Ross nechával svištět lavinu myšlenek skrz svůj zahřátý mozek, v Sydney jeho nadřízený přepnul svůj telefon na druhou linku: „Tady Jim Hemmings, dobrý den pane.“ Hemmings naslouchal monologu poradce

prezidenta Spojených států pro otázky národní bezpečnosti a s každým dalším jeho slovem chápal s větší nervozitou, jak kritická nastala situace. Poradce byl evidentně obklopen dalšími lidmi, kteří čile diskutovali mezi sebou, a atmosféra v té místnosti byla velmi napjatá. Hemmingsovy odpovědi se zúžily na slova jako ano ... rozumím ... ihned, samozřejmě ... nasadíme všechny síly ... akce bude zahájena teď ... беру si to na starosti.“

Jim Hemmings po vyslechnutí instrukcí a informací dlouze vydechl a cítil, jak mu teče proud potu po zádech. Protřel si prsty oči a znovu se napil studené vody. Bylo to jako by mu někdo pustil větrák do hlavy. Minutku přemýšlel o všem, co se právě dozvěděl a pak znovu vytočil číslo svého podřízeného Billyho Rosse, který netrpělivě přecházel po své kanceláři v Langley sem a tam a při každé otočce hypnotizoval svůj mobilní telefon. Jakmile se jejich telefony propojily, navázal Hemmings na předchozí hovor: „Takže už víme o chlup víc. Ten zloděj, Teodor Krispen, tedy ne zloděj ve smyslu vnější vetřelec, ale člen toho týmu laboratoří v Portlandu, ukradl podstatnou část výzkumu, zaměřeného na údajně takovou až bláznivost, něco jako monitorování životů. Nesmíš to brát jako vtip, šlo o výzkum na rozbor lidského

života tak, aby se dal přehrát zpětně, na čemž pracoval ve vojenský laboratoři u nás v zemi několik let. Nejenom, že to všechno zkopíroval a teď s tím utíká neznámo kam, ale šlohnul i to finální řešení a smazal v laboratoři data, takže ty místní hoši to budou dávat dohromady minimálně rok, pokud to vůbec podruhé zrestaurojou. Teď už víme, že celý projekt sledoval i Washington, a to nejen Bílý dům. Nediv se, jestli někdo dokázal sestavit zařízení, co komukoliv na světě zpětně přehraje celý život, tak to se dá využít ... no tak zajímavě, že to samozřejmě zajímá nejvyšší patra. V současnosti je hlavní zastavit toho českýho vědce, a to okamžitě i za cenu likvidace. Výsledky výzkumu se musí dostat zpátky a to aniž by si je někdo v Evropě nebo kam s tím ten parchant utekl, zkopíroval.“

Jimmy při hovoru seděl na okraji stolu v setmělé kanceláři a sledoval nasvícenou budovu Opery v Sydney. Kýčovitý pohled, který znal z tolika fotek a pohlednic, byl takhle naživo ohromující. *Je to jako zvedající se hřbetní ploutev velkého prehistorického ještěra a za chvíli se určitě vynoří celý ten obr,* pomyslel si pro sebe Hemmings při pohledu na strhující architekturu opery.

„Rozumím Jime, mám odletět do Evropy?“, reagoval na první instrukci Billy Ross, který se

mezitím posunul ke dveřím a držel kliku, aby mohl rychle vyjít ven, nicméně ještě čekal, jak se Jimmy rozhodne pro další akci.

„Ne, ty teď budeš hlavou pátrací akce a to znamená nejen na dálku řídit všechny lidi v terénu, ale hlavně získat víc informací o tom co to je za výzkum a v jaký formě jsou ty výsledky, co máme získat. Kurva dyť mi zatím ani nevíme, co vlastně hledáme, jak ta věc vypadá, jestli je to malej počítač nebo sto umělohmotných prutů nebo miniaturní čip. Dosavadní úkol byl odchytit toho chlapa, ale když nám pláchnul tak je možný, že ten výzkum pustí z ruky někomu dalšímu a pak nám dopadení jeho samotného není k ničemu.

„Jime, Jime, počkej, ty fakt nevíš ani co to vlastně ukradl?“ nevěřícně skočil do řeči Billy Ross.

Jim Hemmings ale nerušeně pokračoval v monologu, který odrážel myšlenky, jež měl v hlavě: „Musíme zjistit, jestli je to přenosný v kufru nebo v mobilním telefonu, jestli jsou tam nějaký vzorky něčeho, organický látky, radioaktivní látky, projekty, nákresy, prototypy přístrojů a tak podobně. Původně nám naprosto pochopitelně neřekli o skutečném významu týhle věci, asi aby se to neprozradilo a předpokládali, že jim chytíme pachatele a bude klid, ale Noddy Fadare z oddělení

z vnitrostátní kriminality to podcenil a ten chlap jim vzal čaru do Londýna a tam zmizel.“

Billy Ross byl zkušený zpravodajec a jeho mozek začal v mžiku fungovat v dimenzi mezinárodního pátrání a sbíhaly se mu v představě všechny souvislosti takové akce. Teď ale ještě poslouchal slova svého šéfa:

„Billy, jednu věc jsem už zařídil, a to aby se k tobě na centrálu do Langley vypravil šéf toho vědeckýho týmu v Portlandu, jemuž byly výsledky ukradeny. Řekne ti všechno, nebo doufám maximum toho, co budeš potřebovat vědět pro tohle pátrání. Je jasný, že o tý krádeži musí vědět někdo z vědeckých špiček v Evropě a Asii, taková akce není kvůli plezíru jednoho bláznivýho vědce z Čech. Tenhle hošík se prý jevil jako neškodný tvor a přítel Ameriky, ale přečůral celou laboratoř i FBI. Pro sebe to nemohl mít, to by dál těžko využil. Ale že by národní vědecký laboratoře organizovaly ukradení tak údajně významný záležitosti, to se mi nechce věřit. Může to být akce farmaceutických firem, ty už mají dneska takovou moc, že by klidně podobnou akci zorganizovaly a ukradený data by uměly dotáhnout do finálního projektu. Ale zase – troufily by si komerční společnosti zaútočit proti Americe? Zatím nevíme nic přesně, a proto

se nekloním k žádné verzi, ale prověřit je potřeba všechny alternativy. Ten vědec, co ho za tebou už nese helikoptéra, se jmenuje Jonathan Gajgos a maximálně do 30 minut je v Langley.“

Jim Hemmings seděl v kanceláři CIA v australském Sydney v ulici King Street, na veřejnost maskované v areálu firmy PACIFIC SHIPPING COMPANY. V polosedě na parapetu okna držel svůj mobilní telefon mezi ramenem a uchem, a zatímco nadále mluvil na Billyho Rosse, gestikuloval z okna na své kolegy, ať vyrazí na cestu na párty po konferenci bez něj, že je dojde později. „Já se z Austrálie vracím až zítra, ale to je příliš dlouho nechat utéct celý den na to, abychom dali tomu grázlovi náskok manipulovat s tím, co ukradl.“

Billy Ross bedlivě naslouchal všemu, co Jim říkal. Posadil se na židli na kolečkách a na ní se prudkým odrazem posunul k obřímu dotykovému monitoru přes celou zeď své pracovny. Uprostřed monitoru začal vyťukávat jméno českého vědce KRISPAN a čekal, co se k němu zobrazí. Napsal jej však špatně a objevilo se mu několik možných alternativ.

Jim pokračoval v instrukcích. „Vem si k ruce, koho budeš potřebovat a skutečně myslí na tuhle

akci tak, že jde o nejvyšší národní prioritu. Mám staženej zadek, když si pomyslím, co ten Čech ukradl, to bude mezigalaktickéj průser a jestli to nezachráníme, jdeme oba do prdele Billy, na to vem jed. A nejen my dva. Tohle bude bolet.“ Jim si sáhl na čelo a ucítil proudy potu, jak se mu řinou na tvář. Odfoukl z pusy vzduch směrem k nosu, aby se zbavil velké kapky potu na jeho okraji.

„Asi ještě budeme koukat, jaká hra se tady odvíjí. Prvním krokem musí být to seznámení s obsahem výzkumu. Já jsem o tom slyšel jen pár vět a řeknu ti, co jsem z toho pochopil – a nesměj se, je to fakt – ty vědci odhalili jakým způsobem zobrazovat v mozku uložené informace o životě člověka. Údajně to je schopno ukázat všechno co jeden každěj člověk prožije. Zní to bláznivě, ale pokud by to byla pravda, tak to je objev tisíciletí. Nebo spíš objev historie.“ Jim si opět projel dlaní zpocený obličej a zcela mokrou ruku otřel o kalhoty.

Billy Ross měl husí kůži, srdce mu začínalo bušit a v žaludku cítil nervozitu, jakou naposledy prožíval při plavbě na rozbouřeném oceánu se svoji ženou na malé jachtě, zároveň napjatě poslouchal slova svého šéfa a souběžně s tím sledoval na heliportu přistávat vrtulník CIA, z něhož se skloněnou hlavou v předklonu z obavy ze zásahu

rotujícími pláty vrtule vystoupil jakýsi muž černé barvy pleti v doprovodu uniformovaného strážce z areálu centrály. Billy kliknul na monitoru na symbol pozemní venkovní zóny v Langley a poté na symbol heliportu č. 2, na něhož se díval z okna své pracovny. Na displeji naskočilo jméno pilota, dále jméno agenta CIA a také pro Billyho už několik minut nově objevené jméno Jonathan Gajgos, šéf laboratoře v Portlandu.

„Jime, už přistál ten vědec Gajgos, za pár minut ho ke mně přivedou. Mám si ho nejprve vyslechnout sám, nebo rovnou s lidma, co na tom budou pracovat?“ Ačkoliv byl Billy zvyklý rozhodovat se velmi rychle, tentokrát se obával chybného kroku a marnění času, proto se Jima ptal na zdánlivě banální postupy.

„Neztrácel bych čas dvojí schůzkou, vem k tomu nejspolehlivější, nejschopnější lidi a vyslechněte si ho najednou. Počítám, že se asi někteří vydáte do Evropy nebo do Asie nebo kam vás po diskusi s tím Gajgosem napadne udělat další kroky.“ Jimimu se najednou uskrínul hlas a cítil další vlnu napětí ve svém těle. Nejradši by skočil do letadla a odletěl domů do Washingtonu, ale čas letu by stejně strávil mimo rozbíhající se schůzky Langley.

Billy Ross mezitím na vedlejší okně obřího skleněného displeje přetáhl jméno Jonathan Gajgos do vedlejšího okna a v mžiku se zobrazovaly odkazy na současnou práci, předchozí aktivity, soukromý život, rizikové kontakty, zapojení do bezpečnostních akcí, kriminální historie, teroristická minulost a další informační zóny, které u všech registrovaných osob evidovala CIA. Kromě složky SOUČASNÉ PRACOVNÍ AKTIVITY byla všechna pole prázdná. Ten člověk se zdá být čistý jak padlý sníh. Poté znovu zadal na vedlejší okno skleněného monitoru jméno Teodor Krispen a během 5 vteřin měl vyhledanou kompletní životopisnou strukturu tohoto českého vědce, protože Teodor Krispen při nástupu do laboratoří v oregonském Portlandu prošel bezpečnostní prověrkou. Ani v jedné kolonce nic podezřelého. V sekci přátelé bylo několik cizinců po celé zeměkouli.

V pravém horním rohu obřího skleněného projektoru se objevila tvář Billyho sekretářky a zvonění o žádosti o přijetí hovoru: „Billy, máte tady návštěvu, jakýsi pan Jonathan Gajgos. Já ho ale nemám v seznamu vašich dnešních schůzek, nicméně je v doprovodu Mika Sandrose, mám ho

pustit dál?“ zeptala se poklidným tónem asistentka Sarah Jacksonová.

„Ano Sarah, pusťte ho ke mně. A sežeňte mi Normana, Larryho a Tima, ať okamžitě přijdou, měli by tady být všichni, ale pokud někdo chybí, ať se připojí na konferenční chráněnou linku.“ Billy tyto úkoly zadával nezvykle ostrým hlasem, který byl v příkrém rozporu s rozpoložením Sarah, od rána nezažívající nic mimořádného. Když nesla Billymu kávu před půl hodinou, byl uvolněný a usměvavý, ta změna jí překvapila. Ale nebylo to nakonec poprvé, tahle práce přinášela změny stejně rychle a nečekaně jako počasí na horách, věděla Sarah.

Sarah si zapsala instrukci a uvedla návštěvu do pracovny Billyho Rosse. Jonathan Gajgos, šéf laboratoře v Portland OR, se rozhlédl po místnosti. Jeho oči spočinuly na obřím monitoru přes celou jednu stěnu kanceláře, na kterém uviděl fotku Teodora Krispena a několik sekcí dokumentů se záznamy. Pokračoval pomalými kroky naproti Billymu, který naopak svižným tempem postupoval svému hostu vstříc. „Vítejte pane Gajgosi, jmenuji se Billy Ross. Co vám nabídneme k pití?“

Jonathan Gajgos vlažně přijal podanou ruku Billy Rose a odpověděl na nabídku „Děkuji, dám si

jen vodu, hodně vody.“ Vypadal unaveně, utrápeně, zoufale a našťavaně. Zkrátka Jonathan Gajgos se netvářil vstřícně. Tento vysoký černocho, založením nezlomný optimista, i v poměrně pokročilém věku 66 let rád vyhledával společnost mladých veselých lidí a bavil se jejich humorem. Teď z něj ale vyzařovalo zvláštní napětí, nechť bavit se s profesionálními agenty anebo jen špatně skrýval překvapení nad tím, že CIA si nechala zmizet zloděje na cestě z Ameriky do Evropy. Jeho první otázka tedy směřovala přímo na citlivé místo jeho nového vztahu s ústřední zpravodajskou službou:

„Pane Rossi, chytli jste toho Čecha, toho Krispena? Máme naše výzkumy zpátky?“ Tušil však negativní odpověď. Billy Ross byl překvapen takovým dotazem, protože předpokládal, že Jonathan Gajgos už ví o úniku českého vědce v Londýně a tudíž je i obeznámen s důvodem své aktuální cesty do Langley.

„Nechytli a v tuto chvíli ani nevíme, kde ho hledat. Proto jsme vás sem pozvali. Potřebujeme vědět, co vlastně hledáme, protože ten člověk se materiálů už mohl zbavit a my musíme znát maximum toho, co by nás přivedlo na stopu těch vašich vědeckých tajností. Pátrání po muži na útěku se rozšiřuje o pátrání po materiálech s obsahem

zásadního zájmu. A účel této naší schůzky je, abyste mě a mým kolegům tady v CIA objasnil, co si pod tím zásadním zájmem máme představit. Obvykle vědecké materiály nehledáme s urgencí pátrání po mezinárodních teroristech, proto mě důraz na rychlost splnění úkolu trochu zaskočila.“ Billy Ross byl nespokojen z kamenné, nepřívětivé tváře staršího vědce z Portlandu.

Gajgos si oddechl a byla v tom veškerá možná gestikulace potvrzující ztrátu naděje. Věděl, že musí CIA vyzradit značnou část toho, co mělo být již brzy představeno prezidentovi a Kongresu, ale takhle se o tom bude bavit s nějakými agenty s po vojensku vymytými mozky, kteří ani nedokáží lapit zlodějského ničemu na útěku. Bohužel, ale musí, musí jim dát alespoň ty základní informace, aby materiály našly. Každou další minutou se zvyšovalo riziko předání vědeckého pokladu do nepovoláných rukou, ať už jsou číkoliv. Do místnosti vstoupili další spolupracovníci Billyho Rosse. Jonathan Gajgos zmobilizoval síly, aby překonal nechut s nimi hovořit.

„Výzkum, na kterém pracujeme již téměř 5 let, by zcela změnil pohled na život člověka. A to jak na lidstvo, tak na každé individuum. A když říkám změnil pohled, tak to myslím

doslova. Určitě všichni víte, co je to DNA neboli kyselina deoxyribonukleová. DNA je stručně řečeno nukleová kyselina, která nese genetické informace nejen lidského organismu, ale všech buněčných organismů, živočichů i rostlin. DNA ve své struktuře, s oblibou prezentované jakožto dvoušroubovici pravotočivého směru, přechovává kódy organismu a tím garantuje správný vývoj od jeho vzniku do konce života. Garantuje to, že se organismus stane tím, čím byly jeho předchůdci. Tedy že z člověka bude zase člověk a z prasete prase. Ale DNA nás teď nezajímá, proto vám nebudu vykládat to, kde v buněčném jádru se u živočichů a rostlin uchovává. Nás zajímá jiná buňka, která je asi tisíckrát menší než DNA a má přitom informační kapacitu stomilionkrát větší. Zhruba to jsou ty poměry velikostí, pro vaši představu. Navíc to není buňka, ale neuron, pro zjednodušení a chápání tomu pro tuto chvíli budu říkat buňka.“

Gajgos se posadil na okraj stolu, napil se z nabídnuté sklenice vody a pokračoval: „Tahle malá buňka neuchovává pouze genetické informace, ale mimo jiné archivuje všechny smyslové vjemy člověka. Všechny. Natrvalo. Bez výjimky. Trvalo nám skoro 60 let od objevu DNA v r. 1952, než

jsme se dobrali objevu této buňky. Což není tak dlouho, když uvážíme, že i objev DNA trval skoro 100 let, protože už v roce 1869 z bílých krvinek byla poprvé částečně identifikována DNA. Kdo by si tehdy pomyslel, že o 100 let později bude možné určovat z těchto mini částic lidského organismu, že patřily té a té konkrétní osobě a to neomylně.“ V místnosti bylo naprosté ticho, agenti CIA hltali každé Gajgosovo slovo.

Jonathan Gajgos kontrolně pohlédl do očí vykulených agentů, ověřil si tak, že vnímají, a mohl pokračovat ve svém výkladu. „Nevím jak začít, abyste pochopili v čem je to podstatné, ten hlavní smysl a význam. Kdybyste čemukoliv nerozuměli, hned mě zastavte, pokusím se dovysvětlit. Takže jak jsem říkal, DNA zajišťuje, že se z člověka narodí člověk, z kočky kočka, z muchomůrky muchomůrka. Ta buňka, ta miničástice, kterou jsme objevili my, nic nezajišťuje, nemá žádnou funkci reprodukční, nýbrž pouze archivační. To slovíčko pouze bych asi neměl používat, protože tahle chytrá buňka archivuje absolutně všechno, co člověk od narození po smrt prožije. A pokud hovoříme o stále žijícím člověku, tak od narození po jeho poslední, právě prožívané okamžiky. Tahle buňka nahrává všechno, na co se člověk podívá, co slyší tedy i to co řekne,

co cítí nosem jako vůni, co cítí hmatem a co cítí v ústech jako chuť. A i když my sami si všechny tyto věci z vlastního života nepamatujeme, tahle buňka je má zaznamenané. Z toho vyplývá, že naše provozní paměť je velmi omezená, neumí si vytáhnout vše z minulosti a přehrát to jako vzpomínku, je velmi selektivní. Ale tam hluboko v mozku je neomezený harddisk, který všechno nahrává.“

Jonathan Gajgos vyprávěl až provokativně pomalu, vůbec negestikuloval, pouze očima přejížděl mezi čtyřmi muži v místnosti, aby z jejich pohledů vyrozuměl, jestli ještě stíhají výklad.

„Pane Gajgos, vy nám tvrdíte, že lidský mozek má záznam úplně všeho, co člověk za svůj život prožije? Nic nechybí? Jak to můžete tvrdit, když jste u těch prožitků nebyli? A netvrdíte mi, že jste si pouštěli něčí celý život vteřinu po vteřině, to byste například u padesátiletého člověka museli koukat na jeho film života padesát let. Tak kde sakra berete tu jistotu, že ta buňka to umí komplet natočit na záznam?“ Billyho se zmocnilo lehké vzrušení nad trefností své otázky.

Jonathan Gajgos tuto otázku vůbec nepovažoval za dotěrnou nebo dokonce ohrožující pravdivost jeho výkladu: „Pane Rossi, je to prosté. V záznamu

lidského života stačí najít v pohledu na jeho okolí jediný okamžik, na němž je vidět například kalendář s datem, kdy se děj odehrává a toto datum vepsat na virtuální časoměr. Když pak v rychlém přetáčení vpřed či vzad putujete životem daného člověka a kdekoliv zastavíte, objeví se na displeji právě hodnota přeskočeného času a aktuální datum. Takže když bychom si pustili záznam vašeho života a bylo tam vidět, jak berete do ruky noviny s datem řekněme 1. 1. 1998 a pak přetočíme nějakou část dopředu, zastavíme libovolně, tak se tam třeba objeví datum 23. 4. 2000. Tohle je velmi podstatná část našeho objevu a přístrojů schopných záznam identifikovat.“

Agenti se po sobě koukali, neschopni vyslovit dotaz ani námitku. Jonathan Gajgos při svém vlastním výkladu pocítil vzrušení nad tím, jak ohromující je pro nové posluchače takovéto poselství. „Velmi snadné je doplnit přesný čas, opět postačuje pohled toho, kdo svůj film života natáčí, například na hodiny a opět vepsání tohoto údaje do časoměru. I když dotyčný spí a má zavřené oči, tak na záznamu bude tma a slyšet možná jeho chrápání nebo zvuky v té místnosti, pokud se tam někdo jiný pohybuje nebo je otevřené okno a zvenku do ložnice doléhají ruchy. A jak už jsem vám sdělil,

ten neuron, pro vás budu raději říkat ta buňka, si pamatuje, a tedy zobrazí, jak se ten člověk ve spánku cítil, jestli mu byla zima, nebo měl v ústech divný pocit například po večeři, pokud si nevyčistil chrup. A my uvidíme, kolik hodin takto spal.“

Billy Ross měl pocit, že mu tělem prochází horečka, cítil jak má vyschlé hrdlo, proto se chopil skleničky, nalil do ní z konve vodu a svlažil si ústní dutinu. Ale to nebyl ten kýžený úlevný pocit, který potřeboval právě teď. Informace o té buňce mu naháněla zvláštní strach, obavy, pocit spíše negativní než radost z historického objevu. Podvědomě cítil zneužitelnost toho, že někdo bude moci přehrávat lidské životy tak, jak je sami lidé natáčejí svýma očima. Jak mu myšlenky běžely hlavou, mimoděk se rozhlížel po své kanceláři a zadíval se na společnou fotku s jedním z bývalých amerických prezidentů, kterého si nesmírně vážil. *Co si pomyslí o naší práci, až se dozví, kdo nám uprchl a s čím bude ohrožovat celý svět.*

Jonathan Gajgos zaregistroval, že Billy Ross kouká směrem k fotce a tak zvýšil hlas, aby ho vtáhl zpátky do své prezentace: „Hlavní věc, kterou jsme ztratili, je analyzátor, říkáme mu familierně okno do duše. Tohle okno jsme konstruovali 2 roky a před měsícem se poprvé podařilo kompletně přechíst

záznam z buňky, kterou jsem vám popsal. Té buňce říkáme ALA – all lives archive, archiv všech životů. Ten název je trošku moc lidový, trošku povrchní, protože tahle buňka načítá, archivuje a poskytuje k projekci všechny smyslové vjemy člověka. Ale dobře se pamatuje.“

„Jak je velké to okno do duše, ten analyzátor?“ zeptal se Larry, jeden z přítomných agentů, přednášejícího Jonathana Gajgose.

„Bez projektoru asi jako litrová PET lahev.“

„Bez jakého projektoru? Copak on vám neukradl i projektor? Ten získá i jinde? Jako že si ho koupí v K-Martu nebo v Best-Buy?“

„Ne, to by neunesl, projektor má výšku 2 metry a šířku 4 metry. Navíc je jen tady v Americe. Ale sám o sobě je projektor k ničemu, pokud se k němu nepřipojí analyzátor, tedy to okno do duše. Představte si to asi tak, jako když máte na DVD disku nahraný film a ten disk vložíte do přehrávače a ten je napojený na televizi. DVD disk je v našem případě buňka ALA, na níž je záznam života. Tu buňku je potřeba umět identifikovat, přechíst, to znamená vložit do něčeho, co jí umí přechíst, do analyzátoru, což je přeneseně řečeno ten DVD přehrávač. Ale samo o sobě to ještě nic neukáže, potřebujete speciální projektor, tedy přeneseně

televizi, na níž se vše ukáže. Tak jako bez DVD disku je vám přehrávač i samotná televize k ničemu a žádný film si neprohlédnete, tak i v našem případě je nekompletní sestava k ničemu. Buď máte všechny 3 části, nebo v podstatě nemáte nic.“

Osazenstvo v místnosti nevěřicně hledělo na Gajgose, jak popisuje tohle zařízení, které se zdálo v paralele na DVD a televizi jednoduše představitelné. První se zmohl na reakci Larry: „Nepochopil jsem, jak se může podařit přečíst tu buňku. Ten neuron ALA. Ta je v krvi, nebo jako DNA v čemkoliv, co za sebou necháváme jako biologické stopy?“

Jonathan Gajgos se poškrábal na nose, sundal si brýle, otřel je do hedvábné kravaty, nasadil zpátky na nos a zadíval se na agenta Larryho: „Pánové, jestli se neurazíte, tohle bych zatím ponechal jako tajemství. Asi to není až úplně podstatné pro vaše pátrání. Důležité je, že Krispen nám vzal analyzátor, tu PET lahev, a my se domníváme, že někde v Evropě nebo v Asii, bude mít dříve či později zázemí pro vytvoření projektoru a čtečky ALA. My víme o jediném člověku na světě, který dokázal takový projektor sestavit, to je Holanďan Ian Werygh, který ale Krispena pokud víme, nezná. Ačkoliv oba pracovali pro nás, nikdy se neměli

možnost osobně setkat. Naše laboratoře, to není jedna budova, ale takové malé sídliště. Ne každý smí do všech zón a tak Werygh a Krispen nikdy nevěděli jeden o druhém.“

Billy Ross kývnul hlavou na Larryho, který okamžitě pochopil. Najít je třeba i toho Holandana jménem Ian Werygh, který umí sestavit projektor. Mezitím Jonathan Gajgos pokračoval ve výkladu. „Té čtečce záznamů v neuronu ALA říkáme extraktor. Ten umí buňku ALA okopírovat a pak tu kopii z těla dostat ven a v analyzátoru nám ji nechat přechíst, aby pak na projektoru mohl být zobrazen celý lidský život. Fakt je, že extrahovací, tedy to kopírovací zařízení je nejnáročnější část celého výzkumu a my se teď můžeme na 2 roky zavřít a stavět jej znovu. Krispen zničil všechny záznamy o tvorbě této jednotky.“

„Jak to mohl všechno zničit, to nemáte záložní kopie?“ vytřeštil na Gajgose oči Larry.

„Vše co se týče schémat, souborů, nákresů, výpočtů, jsme měli zálohováno třikrát, on ale zničil vše. To, že se nehlásila výstraha, když ničil druhou a třetí záložní kopii, znamená, že mu musel někdo poradit s tímto kaskádovitým systémem. Tohle není akce jednoho blázna, musí mít za sebou mocnou organizaci, která s oknem do duše má velké plány.

Musí mít za sebou specialisty na alarmy, informační a komunikační technologie, na padělání dokladů, zkrátka celou armádu podporovatelů. Co se týče nějaké cizí státní tajné služby, nechtějte po mě tipovat, který ze států by se pustil do tak otevřeného střetu s naší zemí.“

Billy Ross zaťukal na klávesnici počítače a za dvě vteřiny se na skleněném celostěnném projekčním zařízení objevila mapa světa. Laserovým ukazovátkem označoval body: „Takových států je hodně, jejich vládci na půdě OSN neustále na naši zemi chrlí nadávky a nejradši by jí přáli zánik nějakou velmi brutální cestou.“

Jonathan Gajgos přistoupil k projekční stěně a také ťukal na státy, které označil před malou chvilkou Billy Ross: „Dobře, ale to většinou nejsou země, schopné zorganizovat akci, o níž tady mluvím. Možná by dokázali vyhodit něco do povětří, otrávit zdroje vody, padělat doklady, zneprovoznit alarm, ale těžko by dokázali zlikvidovat kopie našich výzkumů, protože způsob jejich archivace a šifrování je mnohým z nich naprosto neznámý. Jestli někdo někde obohacuje uran nebo instaluje centrifugy na výrobu jaderných hlavic, to je tedy nic proti ALA a výzkumu, který vám popisují. Navíc zařízení typu analyzátoru se

nedá vytvářet v kopiích, protože se kontinuálně postupuje systém pokus-omyl až se dojde ke správnému výsledku.“

Gajgos při svém vyprávění sledoval výraz ve tváři Billyho Rose a nemohl si nevšimnout, jak prožívá každé jeho slovo, ačkoliv o schopnosti agenta tajné služby zapamatovat si tyhle údaje dost pochyboval. Ve chvíli, kdy Billy Ross takto bedlivě naslouchal výkladu Jonathana Gajgose, objevil se na displeji na obřím plazmovém projektoru symbol volajícího agenta z pobočky CIA v Londýně. Billy prstem ťuknul na symbol, ale než na druhé straně stačil volající promluvit, vypálil rychle Billy jako první: „Jacku, je to urgentní? Máme tady důležitou poradu s ředitelem laboratoře v Portlandu, slyší tě teď. Pokud se to netýká toho hledaného Teodora Krispena tak to nech na později.“

Zpráva se však týkala právě tohoto tématu. Jack z Londýna drmolil slovo za slovem: „Vystopovali jsme z kamer v Londýně kam až ten Krispen dojel a hlavně kam odletěl. Pošleme vám do Langley kopie video záznamů, ale to se nestačíte divit, kolik převleků a jak propracovaných tenhle vědec měl. To podstatný je, že jsme se dopátrali, že nastoupil na let z Londýna do Nice na francouzské riviére.“

„A to letadlo je ještě ve vzduchu? Musíme ihned zmobilizovat francouzské kolegy a naše vlastní agenty na Riviéře.“

„Letadlo přistálo před 15 minutami, bohužel jsme ho nestihli vystopovat dřív. Chceš to teď přerušit a domluvit se na jeho sledování s Francouzi? My je z Londýna kontaktovat nebudeme, to by nebylo úplně korektní.“

Billymu trvalo zlomek vteřiny, než se rozhodl: „Jo, k tomu videu se vrátíme později. Já se teď spojím s Francouzi. Dobrá práce Jacku, to nás posune dopředu. Ve Francii ho musíme dostat.“

Jonathan Gajgos naslouchal vzrušené debatě pracovníků CIA, do které zdánlivě neměl co říci, ale přesto se ozval: „Můžu se zatím já podívat na to co Krispen nesl za zavazadla? Jestli poznáme, co nesl a co tady jen zničil nebo schoval a možná se pro to vrátí on sám nebo někoho pošle.“

Londýnský agent CIA Jack Bolton čekal, jak na tuto otázku zareaguje Billy Ross v Langley. Reakce ho nepřekvapila: „Určitě pane profesore, vy se na to teď podívejte a já jdu vedle obvolat kolegy z Francie, za pár minut jsem zpátky. Larry, ty tady zůstaň s panem Gajgosem.“

Billy vyšel ven ze své kanceláře a okamžitě vytáčet číslo prvního ze spolupracovníků, který

se pohyboval na jihu Francie. Tohle teritorium nepatřilo do jeho sekce Východní Evropy, ale z pověření Jima Hemmingse řídil operaci Krispen po celé Evropě a proto se teď ujal vedení i dosud neznámých kolegů ze CIA.

Jack Bolton v Londýně odkliknul zaslání sestřihu záběrů z videokamer a v tu chvíli se v kanceláři Billyho Rosse v americkém Langley přes polovinu skleněného displeje objevil zapauzovaný videozáznam. „Bohužel jsou to jen záběry britských veřejných a policejních kamer a né našich satelitů, ten hoch se neobjevil na ulici od okamžiku, kdy se našim agentům ztratil v Piccadilly Circus metru. Kromě pasáže před tím útekem, to jsme přes satelit vytáhli záběry, kudy běžel a co nastalo za incidenty s našimi kolegy, co ho měli na starosti. Z toho zkusíme zjistit, kam se pak ti, co naše kolegy zneškodnili, posunuli a vystopovat je. Mám to poslat taky pane profesore, bude vám to k něčemu? Je možné z toho identifikovat, co všechno vám ukradl?“

Jonathan Gajgos chtěl vidět maximum vizuálů s prchajícím Krispenem. „Pošlete to prosím všechno.“ Billy Ross nakoukl zpátky do místnosti, v níž stál u skleněného projektoru profesor Gajgos a zvolal na londýnského kolegu Jacka

Boltona, jehož tvář bylo v přímém on-line přenosu zobrazována v pravém horním rohu skleněné stěny: „Už tady máme na obrazovce ten sestřih z kamer. Jacku já jdu vedle do zasedačky a ty dej panu Gajgosovi a Larrymu komentář co je odkud.“

„Začíná to v 11:19 londýnského času, tj. před asi 4 hodinama, kdy ho zachytila kamera ve vestibulu metra Piccadilly Circus. Je to ten chlápek jak klečí u sloupu, pak se zvedá, dojde k pokladně, poté odchází ke schodišti dolů do metra. Teď to stopnu – podívejte se, co nese, má batoh. Nazvětšuju to, takhle, táááák, teď je to vidět dobře, třeba to panu profesorovi napoví, co to může být. Ale pokračuju v přehrávání záznamu - Vidíme ho na nástupišti podzemní dráhy, nastupuje do vlaku a pak máme až další záběr na stanici Paddington metru, kdy dole na nástupišti vychází z vlakové soupravy. Potom pokračuje v tom převleku za sportovce blondáka směr Heathrow,“

Billy Ross se posadil do zasedací místnosti a v rychlosti přemýšlel, jestli se má spojit s francouzskou tajnou službou. Uvědomil si, že ukradl-li Krispen výsledky výzkumu a smazal v Americe doposud získaná data, tak mu v tom pomáhala nějaká tajná služba, která hraje proti jeho vlasti, nebo soukromá organizace, a ta jde za

byznysem a všechno co tímhle dneškem začalo je start možná největší informační války. Jsou-li v tom Francouzi, tenhle telefonát by je mohl vyplašit. *Prvně zkusíme naše vlastní agenty na jihu Francie.*“

Billy Ross kontaktoval tři „spící“ agenty na jihu Francie a povolal je do akce. Vrátil se do své pracovny, kde bylo v tu chvíli hrobové ticho, agenti civěli na vědce Gajgose a ten čekal další jejich dotazy. Jeho vyprávění je ale natolik zaměstnalo v krocení vlastní fantazie, že se nezmohli na žádné projevy komunikace.

„Copak jste dal mým kolegům do pití pane Gajgosi, že jsou jak omráčení? Našli jste něco zajímavého na těch záznamech Krispena v Londýně?“

Jonathan Gajgos se ani nepokusil o reakci na Rossovu poznámku. „Krispen nese batoh, určitě v něm má analyzátory, tam by se mu v pohodě vešly.“ Vědec se rozhlédl po sestavě drsně vypadajících agentů CIA, a protože cítil, jak jim myšlenky bouří v hlavě, pokusil se ukotvit výsledky výzkumu ALA do trochu obecnější roviny jejich vnímání:

„Víte, co nás mimo jiné odlišuje od ostatních živých organismů? Že sami sebe zkoumáme. Fungování svého těla, odhalujeme smysl naší

existence, prostor kolem nás na Zemi i v celkovém vesmíru, dokonce i za hranicemi vesmíru tím, jak pátráme po rychlosti a směrech jeho rozpínání. A takhle to bylo na všech kontinentech a v každé době. Proč staří filozofové Platon, Aristoteles a Sokrates zkoumali člověka? To je nám dáno do vínku - pátrat po sobě samých, řešit proč, od kdy, z čí vůle jsme tady. A náš výzkum je jen pokračováním této základní lidské pozemské mise – zjistit, proč jsme tady.“

Billy Ross i ostatní kolegové na sobě nedávali znát velké hnutí mysli, tedy alespoň si to o sobě mysleli, ale profesor Jonathan Gajgos viděl, že jeho vyprávění jim v hlavě udělalo hlubokou rýhu.

Tim, jeden z agentů vznesl další otázku: „Vím, že nám nechcete ... nebo nemůžete vyzradit to základní tajemství, jak jste na to přišli a kde se co v lidském mozku odehrává, ale přesto, můžete nám alespoň naznačit a tím dodat důvěry v to, co jste zde popsal? Přiznávám, je to pro mě jako fantasmagorická báchorka básníka pod vlivem LSD.“

Jonathan Gajgos pokýval hlavou a poprvé na jeho tváři bylo možné zaregistrovat záblesk úsměvu: „Sledováním, která zóna v mozku se aktivuje při vzpomínání, když je člověk při

plném vědomí, bylo zjištěno, že mozek pracuje s krátkodobou a dlouhodobou pamětí. Ale jinak je to u hypnotizovaných lidí, kde vždy zaktivněla zóna kolem našeho slavného neuronu ALA, tedy hlavní archiv, který vydal nejen svědectví obrazové a zvukové včetně přesného záznamu řeči, což bylo ověřeno opakovanými citacemi naprosto stejných slov, ale také hmatové pocity, vzpomínky na chuť a čichové prožitky. Hypnotizovaný opakovaně popsal svoje pocity a nálady. Projektovalo se ze zóny neuronu ALA, která je pod amygdalou, to je takový útvar v mozku, je tvaru mandle, a řekněme pro vás zjednodušeně, že gigantickým nezvětšováním bylo identifikováno, kde v této oblasti je samotná buňka ALA.“

Billy Ross se zeptal Gajgose na další věc, která byla pro úspěch pátrání klíčová: „A ještě nám řekněte něco o tom projektoru, jak je to velké, nebo když by to někde v Asii či Evropě zkoušel sestavit tak jak by na to musel jít z hlediska zabezpečení materiálu, spolupracovníku, nákupu technologií a tak dále. Co bychom mohli zachytit jako stopu?“

Gajgos okamžitě reagoval: „Sledováním toho, kde si mozek promítá záznamy z ALA, bylo odhaleno, jak takový projektor sestavit mimo lidský mozek. Ten projektor je stejně velká magie jako

... Podobný projektor umí na této planetě sestavit jen jeden člověk, který nám pro něj v Portlandu připravil podrobné plány, a to již jmenovaný Ian Werygh, ale s Krispenem opravdu nemá nic společného, ti dva se spolu v Portlandu nikdy nesetkali. Nevěděli o sobě.“

„Tento Werygh je nadále ve vaší laboratoři?“

„Nikoliv, odjel pár dní před Krispenem za svou rodinou do Holandska. Vrací se zhruba za týden.“ Gajgos to vyslovoval s neutuchající jistotou, že Werygh nemá s Krispenem co dočinění.

Billy Ross tleskl dlaněmi, až to cuklo všem ušními bubínky: „Pánové, jestli je pravda co jsme teď vyslechli, tak proti sobě máme potenciálně všechny tajné služby světa, o tohle bude mít zájem každá vláda. Můžete nám říci pane Gajgosi, která laboratoř v Evropě, v Asii nebo v Austrálii by podle vašeho názoru byla schopná doplnit k analyzátoru i ten extraktor a projektor?“

Gajgos se na zamyslel. Třel si ušní lalůček a díval se do země před sebou. Z kapsy vyndal papírový kapesník, vysmrkal se a hleděl z okna. Agenti se po sobě netrpělivě dívali: „Pokud vím něco o technologické, přístrojové vybavenosti a schopnostech mezinárodních laboratoří, tak na tenhle úkol by možná, opravdu ale jen možná

stačila britská, francouzská, německá, čínská a japonská věda a to spíše ještě v nějaké vzájemné spolupráci.“

„Děkujeme pane profesore, to myslím prozatím stačí. Zůstaneme samozřejmě v kontaktu. Musíme si teď vzájemně přát štěstí a držet si palce. Operace Krispen nás příští dny a týdny jistě ještě několikrát svede dohromady.“ Billy Ross se otočil na své kolegy agenty: „Teodor Krispen je teď ve Francii, tak mu poletíme vstříc. Připravte se k odletu, pánové.“

Kapitola 3

Teodor Krispen většinu času letu z Londýna do francouzského Nice, kromě hodiny intenzivního spánku, přemýšlel nad tím, jestli vůbec a případně kdy se agentům CIA podaří odhalit trik s jeho přestrojením na stanici metra Paddington a na letišti Heathrow a zda už vědí o jeho cestě na Francouzskou riviéru. Po přistání v Nice po něm skutečně nikdo nepátral a tak mohl nerušeně přejít z příletové haly do privátního salónku místního letiště, kde na něj čekal jeho dávný známý, Angličan Jeremy May. Tento rozšafný britský podnikatel původem z Birminghamu, majitel továrny na dětské papírové pleny, byl ve věku 48 let na vrcholu fyzických i duševních sil. Na Francouzské riviéře pobýval většinu roku, pouze v zimě se přesouval na americkou Floridu na ostrov Sanibel.

V soukromém salonku letiště Nice Jeremy May objal Teodora Krispena. „Teo, jaká byla cesta? Nikde žádná americká stíhačka za zadkem?“

Teodor se nenamáhal obětí opřítovat, stál sošně bez hnutí a špulil rty s výrazem maximálního rozzlobení. Pak se s velmi ironickým úsměvem odtáhnul z objetí Jeremyho Maye a zapíchnul mu ukazováček doprostřed hrudníku: „Jeremy,

ty bídáku, kde bereš tu drzost ptát se mne na to s takovou lehkostí? V Londýně jsem si připadal jako gazela, na kterou si několik lvů brousí drápy a ona stojí mezi nimi obklíčená. Už jsem se viděl, jak se smažím v pekle. Jak si ze mě na Guantánamu dělají terč pro vybití nejnižších sadistických pudů.“

„Počkej s tou gazelou. Gazela nemá za sebou takovou ochrannou sílu, kterou jsi měl ty. Naše organizace měla celou akci perfektně pod kontrolou.“ snažil se dál udržet tón lehkého humoru Jeremy May.

Teodor Krispen však nebyl ochoten sarkastické vtípky tolerovat: „Pod kontrolou? To bylo o fous, jeden z těch agentů na mě střílel a to se nezdálo úplně jako scénář, co jste měli ve vlastní režii pod kontrolou. Nenávidím se za to, že jsem jak ovce odsouhlasil váš diletantský scénář zmizení z Portlandu. Měl jsem tušit, že jste lehkomyšní pitomci.“

Teodor Krispen chtěl ještě pokračovat v tónu výčitek, ale úleva z faktu, že stojí se svým přítelem v bezpečí, mu sebrala vítr naštvanosti z plachet. Sundal z levého ramene batoh a významně s ním pohoupal před očima Jeremyho. „Ale to hlavní se podařilo, jeden analyzátor dnes předáme Jamiemu Byronovi ať co nejdříve dokončí extraktor.“

„A ten druhý?“ zeptal se May.

„Ten si užije prázdniny v Holandsku. Pokud vím, práce na projektoru jdou zatím skvěle. Druhý analyzátor tedy půjde do Noordwijku.“

Jeremy May se culil od ucha k uchu: „Ano, vše jsi zvládl mistrovsky, díky. Navíc to byl tvůj poslední let běžnou linkou, odteď už žádné experimenty, v Evropě tě ochráníme a jedním z pravidel je, že budeš používat soukromá letadla členů organizace.“ Jeremy May podal ruku svému příteli Teodoru Krispenovi a pokračoval: „Tímhle tahem jsme Američanům odplatili jejich krádež toho největšího evropského objevu. Ukradli nám to, na čem dělali nejlepší vědci z několika evropských zemí, zlaté mozky tohoto kontinentu 5 let a Američani to pak chtěli sami dokončit, ale ty jsi jim to bravurně vyfoukl. Chtěl bych vidět, jak tam teď civí na prázdněj archiv a držák analyzátoru. Americká nabubřelost dostala tvrdou lekci. A to je teprve začátek. Pozítří večer budeš mít připraveno letadlo na cestu do Holandska podívat se na práce na projektoru. Do té doby budeme v Saint-Tropez, kam taky přijede někdo z organizace zajišťující celý projekt pro vedení Unie. To víš, úředníci si chtějí ověřit, co všechno ten objev vlastně znamená a jak půjde využít.“

Jeremy May vzal z ruky jednu tašku, kterou Teodor Krispen stále držel a vzal jej kolem ramen, přičemž se dal do kroku. „Evropa do znovuzískání objevu a hlavně do přípravy laboratoří vložila celé jmění, takže se chtějí ujistit, že už brzy půjde vše reálně zužitkovat. Nejde o žádnou prezentaci, jen se chce jeden z šéfů zeptat, jak hodnotíš dosavadní průběh a asi by ti chtěl osobně poděkovat za ten kaskadérský výkon na cestě z Portlandu do Londýna a sem. Všichni si toho nesmírně váží a myslím, že ocenění přijde už teď ve formě zálohy na celkovou domluvenou sumu.“

Teodor se díval zpříma do očí Jeremymu a usmíval se. „Vy mě rozmazlujete. Tak dobře, pojedme do Saint-Tropez. Jen prosím ne tou tvojí jachtou jako minule, měl jsem z toho šíleného vlnobití a hopsání lodi po vlnách naprosto omlácené vnitřní orgány. Mě na závody na moři neužije. Moře mám rád ze břehu prvních pět metrů.“

Jeremy May souhlasně kýval. „Vím to, proto jsem na tebe připravil ryze pozemní přepravu. Pamatuješ, jakým autem jezdil Fantomas? Citroen DS 19, nejkrásnější automobil století. Nejhezčím vozem, který byl kdy sériově vyráběn. Ten název ti možná nic neříká, ale ten tvar nezapomeneš, jakmile jsi ho

jednou spatřil. Stojí před hotelem, projedeme se tím krasavcem do Saint-Tropez.“

Teodor Krispen hvízdal: „Tak to si dám líbit. Samozřejmě, že vím, co je DS 19. O tomhle modelu bych mohl sám přednášet. Ta slovní hříčka s názvem, písmena D a S čteme dé es, francouzsky se takhle vyslovuje slovo la déesse, tedy bohyně. O tomhle autě sním už 20 let, a kdykoliv jsem ho viděl ve filmu, zapomněl jsem na všechno kolem a představoval si sám sebe, jak ho řídím a za mnou v tom samým jede Charles de Gaulle, který v tom přeci taky s potěšením jezdíval.“

„Přesně tak, to jsem rád, že jsem ti kápl do noty. A překvapuješ mě, že víš o tom starém nosatém lišákovi de Gaulleovi, který měl tuhle káru ve stejný barvě, jenže kabrio, takže stál mezi přední a zadní sedačkou, čněl metr nad horní okraj auta a kynul jásajícím davům a ten jeho obří nos vyčuhoval z pod kšiltu vojenské čepice. To byla Francie ještě Francie, ne ta dnešní všehochuť, v níž se to krásný z historie pomalu utápí ve všem možném z venku, jen ne ve francouzskosti. Tohle auto symbolizovalo Francii jako automobilovou supervelmoc, proti tomu byli americký limuzíny z doby Elvise Presleyho jen nenažraný líný kusy dlouhého plechu, přebarvený na růžovo.“

Teodor s Jeremym přišli k Citroenu, který byl celý černý a jen střechu měl bílou. V ostrém slunci se krásně třpytil dokonale vyleštěný lak, což umocňovalo jeho celkovou majestátní pozici mezi ostatními vozidly. Jeremy otevřel dveře u řidiče, nastoupil, zevnitř otevřel dveře spolujezdce a vyzval Teodora, aby se posadil. Teodor Krispen s úsměvem na rtech usedl na polstrovanou červenou sedačku a rozhlédl se po ohromném interiéru vozidla.

„To má řadicí páku u volantu? A ten volant je jednoramenný? Tak zevnitř jsem ho nikdy neviděl, ale je to stejná pecka jako zvenku. Nádhera. Kde jsi ho sehnal? Já tohle auto neviděl na ulici nikdy, a to ani ve Francii, a že jsem tady párkrát byl.“

„Není to paráda? Zapni si pás a vyrážíme.“ Jeremy stisknul startovací knoflík, což Teodora znovu fascinovalo, jak takovéhle startování může být na autě téměř 60 let starém, když teprve dnes u většiny aut se objevuje startování na zmáčknutí knoflíku jako součást výbavy. Motor naskočil okamžitě a v následujících 15 vteřinách se vůz zvednul na hydraulickém podvozku o 10 cm výš, což vyvolalo nejen úsměvy na tváři posádky, ale i okolostojících lidí. Jeremy hladce zařadil jedničku, zmáčknul plynový pedál, pustil

spojku a Fantomasův Citroen se odlepil z místa s nevídanou svižností.

Teodor s Jeremym přejeli z Nice do Saint-Tropez skrze spektakulární pobřežní silnice za necelé 2 hodiny. Azurové pobřeží bylo ten den věrné svému názvu. Každá zatáčka otevřela nový pohled na menší či větší zátoku nebo záliv, do níž s rytmickou pravidelností příliv nahazoval zpěněné vlny všech odstínů modré barvy, ale s převažující azurovou. Moře dominovalo kráse každého takového pohledu za vydatné podpory zvlněné krajiny, v níž na sebe pozornost braly palmy a rozsáhlé olivové háje. Teodor Krispen se kochal vůní vavříků, cypřišů i tu a tam rostoucích pinií. Opuncie, eukalypty, citrusy a aloe spolu s rozličnými lučními květinami vytvářely nádherné ornamenty v nižších polohách podél silnice i výše v horách a jejich omamná vůně byla tak svěží, že se i unavený Krispen cítil jako znovuzrozený.

V Saint-Tropez zastavili v uličce vedle slavné policejní stanice ze série filmů o četnících, takže filmová iluze byla rázem na světě. Během tří minut došli do kavárny v přístavu, který Teodora také ohromil svou krásou, barevností domů a tvarem podkovy, v níž zakotvily lodě mnoha barev a velikostí.

V prvním patře domu nad proslavenou zmrzlinárnou měl Jeremy May, tedy spíše spolek vlivných a bohatých evropských podnikatelů s názvem MACHIAVELLI, byt pro své členy a hosty. Když otevřeli dveře a Teodor přejel očima interiér luxusního bytu, nevěřil svým očím. Nádherný, exkluzivně zařízený, prostorný, světlý byt v moderním stylu s několika překrásnými solitérními prvky historických kusů nábytku. „Za dvě hodiny sem dorazí ten holandský konstruktér projektoru Ian Werygh a po něm ten anglický vědec, Jamie Byron. Do Holandska pak pozítří k Weryghovi poletíš naopak ty. Ale ještě před nimi přijde Eric Caiman, náš hlavní boss a člověk nejvyšších pater Evropské Unie. Ten by měl přijet za půl hodiny, tak si zatím dej sprchu a dej se trochu do gala, ať tě pozná jako skutečného elegána.“

Teodor Krispen po čtvrt hodině seděl dokonale vymydlený, oholený a navoněný na parapetu okna, díval se na cvrkot historického přístavu v Saint-Tropez, na sobě měl čistou bílou bavlněnou košili značky Hermes a pískově žluté plátěné kalhoty Bugatti. Když na dveře zaklepal hlídač, úslužně oznamující příchod pana Erica Caimana, otevřel mu Jeremy May a srdečně se se starým

pánem přivítali. Poté Jeremy představil od okna přicházejícího Teodora, takže když se pravice Erica Caimana a Teodora Krispena setkaly a potřásly, znali už svá jména z pětimetrové vzdálenosti.

„Je mi ctí pane Caimane, že vás osobně poznávám. Tak to vy jste strůjcem odplaty americké krádeže. Je radost vám potřást rukou.“ S lehkým úklonem v pase složil kompliment Krispen.

Starý muž se pýřil, ale poklonu vrátil zpátky. „Ano, ano. Byl to můj nápad akci zrealizovat pro naši drahou Unii, ale nebýt vašeho zásahu, byla by ta ctihodná myšlenka evropské odplaty k ničemu. Zvládl jste to naprosto perfektně. Vše vyšlo až zázračně dobře. Američani teď musejí bláznit po celém světě, nemajíc potuchy v čí prospěch to vlastně ztratili. Ale brzy jim dojde co všechno má druhá strana k dispozici a pak začne mela. To bude boj na život a na smrt.“ Zasmál se chraplavě Eric Caiman. Teodor Krispen nebyl příliš kovaný v módě, ale všiml si, že oblek Erica Caimana je luxusní materiál dokonale padnoucího střihu.

Všichni tři se přesunuli ke stolu uprostřed rozlehlého obývacího pokoje. Caiman se posadil do jednoho ze čtyř kožených bílých křesel, Teodor vedle něj, Jeremy se rozvalil na sedačce naproti. Eric Caiman zašmátral v pravé náprsní kapse

svého saka, vytáhl papírek formátu menší než A5 a podával jej směrem k Teodorovi. „Dovolte, abych vám coby zástupce Evropské komise předal tento šek, který dává příkaz jakékoliv bance, aby na váš účet v Curychu byla převedena částka 100 milionů švýcarských franků. Je to záloha, o níž jsme hovořili, tak věřím, že budete spokojen.“

Teodor natáhl ruku směrem pro šek, převzal jej a položil na dřevěný stůl mezi křesly. Než stačil cokoliv říci, rozhovořil se Jeremy: „Teodor není na peníze, to byste mu křivdil“, zazubil se a pozdvihl sklenici koňaku Hennessy XO. Všichni tři se nahlas zasmáli, poté Teodor a Eric také zvedli své sklenice a vzájemně si přitukli. Eric Caiman před napitím jemným hlasem pronesl: „Kdo není na peníze, je slaboch. Ať žije ALA, ať je bohatá naše budoucnost.“ Poté se všichni vydatně napili.

„Tak Teodore, co tomu říkáš? Jsi spokojen?“ plácl přes levé stehno naklonivší se Jeremy May svého přítele, českého vědce Krispena.

„To víš, že ano. Peníze jsou vynikající, ale ten pocit, že měníme historii, to je k nezaplacení.“

„Teo, můžete nám trochu popsat, jak to probíhalo v Portlandu?“, zeptal se Eric Caiman Teodora, přičemž si sundával sako a pomalu jej nasadil kolem opěrky jednoho z volných křesel. Jeho

luxusní bílá košile doslova rozzářila místnost. Bílé látky byly vetknuté zlaté nitky, ale jen decentně, nic pouťového.

Teodor Krispen polknul druhý doušek delikatesního koňaku: „Náš výzkum měl absolutní prioritu a neomezený rozpočet. Samozřejmě v totálním utajení, to ani nemusím zdůrazňovat. Laboratoř byla komplexem několika budov, sice vzájemně propojených, ale hermeticky uzavřených a neprůchodných. Vstup jsme měli každý jen do určité zóny.“

„Kdo z Američanů je kapacita, která by mohla výzkum znovu nastartovat?“ zeptal se Caiman a chystal si svůj mobilní telefon k zaznamenání očekávaného jména.

„Jonathan Gajgos. Rodilý Američan, černoch, jehož rodiče pocházejí z Jižní Afriky. Skutečná kapacita. Ten je schopen to znovu postavit na nohy. Ne hned, to dá rozum.“

„Jak byste ho popsal jako člověka?“ zvědavě zdvihnul obočí Caiman.

„Proč se ptáte?“ nerozuměl tak zcela kontextu právě položené otázky Krispen.

„Zajímají mě výrazné osobnosti, takže když o někom vy říkáte, že je kapacita, tak mě hned zajímá, jaký je to člověk.“

„Jonathan Gajgos je nejen skvělý vědec, ale hlavně mobilizátor lidského potenciálu.“

Eric Caiman tušil, co tím chtěl Krispen říci, ale tohle bylo téma, které nerad opouštěl, proto se zeptal dále: „Jak tomu máme rozumět?“

Teodor Krispen se chytil a snažil se být velmi srozumitelný: „Dám vám příklad pane Caimane. Když výzkum zhruba před rokem zadrhnul a měsíc jsme se nemohli odlepit z místa, svolal všechny zainteresované, tehdy asi 25 osob do centrální zasedací místnosti, která je tvarovaná jako univerzitní aula, takže řady pro 10 osob celkem jich je 5 nad sebou, celkem tedy pro 50 osob. Obsadili jsme 4 spodní řady a povídali si, když tu náhle Gajgos vstoupil do místnosti. Dlouze se na nás všechny díval a pak spustil silnou kanonádu negativního hodnocení, že jsme ve slepé uličce, příliš pomalí, bez invence, změnili jsme se v roboty a tak dále. Věděl, že přehání, ale dokázal najít tu magickou linku mezi znechucením z přílišného tlaku a vyprovokováním tvůrčí energie a touhy po dosažení cíle. Málokoho jsem viděl takhle nabudit skupinu inteligentních osob. To není jako manipulace s tupým davem demonstrantů.“

Caiman neznatelně kývnul, aby vyjádřil, že rozumí. „Reportovali jste o výsledcích někomu jinému než vědeckým nadřízeným?“

Teodor Krispen si znovu upil z koňakové sklenky a pokračoval: „Zhruba každý čtvrt rok jsme měli prezentaci pro 10 až 15 mužů. Žena tam myslím nikdy nebyla žádná. Všichni vždy v oblecích s kravatou, ani jednoho jsme neznali jménem, nikdo z nich se nepředstavil. Mám pocit, že to mohla být směs politiků a agentů CIA nebo FBI nebo kdo všechno tam funguje ve zpravodajských službách. Tyhle schůzky byly více méně náš monolog směrem na tuhle skupinu. Moc toho nenamluvili, až na pár výjimek. To je v Americe neobvyklá situace, většinou když někdo poslouchá řeč prezentátora, tak ho bombarduje otázkami, poznámkami, ptá se na podstatné věci i blbosti, ale tohle bylo jinak. Vystihl bych to jako jejich pravidelně se opakující šok z toho, co vidí z výzkumu. Jenom si psali a občas si mezi sebou něco prohodili, ale k nám padlo jen minimum poznámek. Taková prezentace trvala třeba 3 hodiny, šli jsme po detailech a mluvili na ně zcela otevřeně. Bylo to skupina, které jsme přezdívali nemluvnata. Protože nemluvili.“

„Nikdy vám nikoho z nich nepředstavili coby jednotlivce?“, zeptal se Jeremy, zatímco se střídavě

díval i na Erica a grimasami dával najevo, že ho to překvapuje.

„Ne, nikdy, většina z nich se však objevovala znovu a znovu, vlastně tvořili poměrně kompaktní skupinu. Každý měl na hlavě zařízení s mini mikrofonom, takový ten miniport, do něhož čas od času řekli pár pro nás neslyšitelných poznámek. Bylo to jako prezentovat pro ufony. Slyšel jsem, že mluví anglicky, ale obsahu jsem neměl šanci rozumět.“

„Měl někdo z nich přízvuk cizince?“ přerušil Teodora Eric Caiman.

„Nepostřehl jsem nic takového. Samozřejmě vypadali všichni velmi inteligentně, to poznáte na soustředění, pohybu očí, ztichnutí obecnstva při prezentaci něčeho velmi podstatného.“ Usmál se lišácky Krispen.

„Tohle přeci byla vojenská laboratoř, Teo, takže těžko by tam pustili někoho jiného než extra prověřené vědce nebo armádní veličiny nebo politiky, samozřejmě každý z nich může zároveň pracovat pro tajné služby.“ Snažil se podsunout názor Jeremy May.

„Já jsem se po celou dobu výzkumu pohyboval jen v té laboratoři americké armády v Portlandu. To je budova velikosti nákupního centra v Nice,

kolem něhož jsme dnes projížděli. Čtyři patra nad zemí, tři pod zemí, kromě parkingu byla pod zemí i úschova nebezpečných materiálů, přísně tajných dat a další „výbušné“ materiály. Na počátku jsem měl problémy se v tom zorientovat nejen fyzicky, to znamená zmapovat kde je jaká kancelář, laboratoř, úschovna, ale jaká je vlastně vnitřní organizace. Kdo tomu velí, to jsem nezjistil do teď, byly totiž zóny, do kterých jsme nesměli nikdy vejít, ty měly i vlastní parking, z něj výtahy do horních pater. Viděli jsme tam lidi za sklem, ale to byli lidi v civilu. S těmi jsme nikdy do kontaktu nepřišli.

„Měnil se u vás často personál? Přibývalo tam lidí, nebo naopak ubývalo?“ klidně, ztichlým hlasem formulovat otázku Eric Caiman.

„Náš tým byl stabilní, většinu tvořili američtí vědci, skutečně kapacity, ale na určité práce najímali i cizince. Jejich jména jsem sepsal tady na tento dokument,“ podal Teodor Jeremymu list papíru A4.

Jeremy přejel očima seznam jmen a poté předal papír Ericovi. Ten jej studoval trochu déle, poté jej položil na stůl, nalil si tentokrát červené víno do sklenice, zapálil dlouhý doutník z krabice na stole, znovu se chopil seznamu vědců z amerického Portlandu a chvíli četl. Poté si posunul brýle z očí na čelo a zahleděl se na Teodora. Pomalými slovy

na něj začal hovořit: „Teo, my než tu zázračnou věc, kterou jste v Americe vybádali, uvidíme v akci, tak si samozřejmě snažíme představit, jak to bude fungovat, a to co nejrealističtěji. Proto bych vás chtěl požádat o trochu detailnější popis, jak se tedy zobrazují ty okamžiky, které člověk vlastnímá očima natočí jako kamerou do svého mozku a uši jsou jako mikrofón, který zachytí ty zvuky. A kam se to v té naší hlavě uschovává?“

Teodor Krispen se předklonil a dlaněmi si protřel tváře: „Neuražte se pane Caimane, ale vy to pořád nechápete v komplexu všeho, co ten vynález poskytuje. To není jen schopnost zobrazit to, co si pamatujete a vybavujete v útržcích, ve fragmentech. Zkusím to sdělit co nejpodrobněji. Vy na mě teď koukáte očima, které fungují jako objektiv kamery a to, co filmují, se ukládá u vás v mozku. Celé, vteřina po vteřině. Koukněte se teď z okna a zpátky na mě. Táááák. Ten pohyb očima, co jste teď udělal k oknu a zpátky sem na můj obličej, se přesně zaznamenal ve vašem mozku a až si někdy svůj film života budete chtít na těch našich přístrojích promítnout, uvidíte to na projektoru přesně tak, jak jste to viděl v tento okamžik. Včetně zvuku, samozřejmě. Ale to zdaleka není vše. Ten doutník ve vašich ústech zachovává určitou chuť a červené

víno k tomu dává zajímavou kombinaci, a přesně ta chuť směsi kubánského doutníku a francouzského červeného vína se zaznamená ve vašem mozku také. Nikdy nezmizí. Ale to je zase jen část. Ten doutník cítíte i nosem, vnímáte jeho vůni, která se také uchovává ve vašem mozku naprosto přesně, tak jak ji teď cítíte. A na závěr – venku je vedro, tady však naplno pracuje klimatizace, máme zde velmi příjemné prostředí a cítíme doslova na vlastní kůži ten mírný vánek z výkonné klimatizace. I tento pocit se zaznamenává vteřinu po vteřině ve vašem mozku. A nad tím vším je EMOČNÍ ZÁZEMÍ, to znamená pocit celkového rozpoložení každého člověka, zda je v danou chvíli se znaménkem plus nebo mínus.“ Teodor se ještě více naklonil ke stolu, dolil z lahve červené víno sobě i ostatním. Nechal pány vstřebat informaci.

První se chopil slova Eric: „To je přeci nemožné, jak chcete zobrazit na nějakém projektoru to, co jsem cítil například 6. července 1999 v 8 hodin ráno po snídani nebo před 30 lety na procházce v parku v Madridu po schůzce s krásnou Španělkou? To je hodně těžko představitelné.“

Teodor polkl hlt vynikajícího vína a jemně si mlaskl. Poté spiklenecky mrknul na Erica Caimana. „Až to poprvé uvidíte, okamžitě vše pochopíte

a osvojíte si sledování filmů života. Představte si to asi tak, jako když před 200 lety bylo jediným způsobem zobrazování obličejů malování obrazů a poté přišla fotografie, na kterou se realita zaznamenala naprosto identicky, nejprve co se týče tvarů, později i v barvě. To co bylo na fotce, to samé jste viděli v realitě. A vyvolaná fotografie zůstala stejná i po 100 letech, takže i pohled na tvář člověka žijícího před 100 lety byl pohledem na tehdejší realitu a vždy a vždy už bude stejný. I když jedna momentka může zkreslit reálnou podobu člověka v jeho běžném denním prožívání, tak ty hlavní rysy a podobu zobrazí na 95% jasně. Anebo video. To, že se zcela běžně v televizi díváme na záběry světa ve stoprocentní realitě, bereme jako samozřejmost, ale před pěti sty lety by řeči o zobrazování světa v kvalitě současného videa byly důvodem pro upálení na hranici. Bylo by to považováno za rouhání. Lidé si tehdy neuměli představit, čím by se obraz vůbec snímal a na čem uchovával.“

„Já rozumím, já vám asi rozumím, to jistě dává smysl, ale přeci jen zaznamenat obraz se jeví realističtěji než zaznamenat chuť, vůni nebo pocit hmatu a to po celou dobu života člověka.“, kontroval Eric.

„Je to stejné, opravdu všechny lidské smysly, to znamená zrak, sluch, čich, hmat a chuť se dají zaznamenat totožně přesně a kontinuálně po celý život.“ Nechtěl couvnout ze snahy vysvětlit přísedícím kolegům princip neuronu ALA

„Pojďme se ještě vrátit k tomu, co jsi zanechal za spoušť v Portlandu“, vmísil se do dialogu pánů též Jeremy.

Teo Krispen si dal nohu přes nohu. „Spoušť je to fatální a totální. Výsledky všech nových poznatků se tam sice ukládaly ve 3 kopiích, ale zlikvidovatelné byly skoro z jednoho místa najednou. Důmyslný systém záložních kopií a jejich archivace těžce kontrastoval s naprosto nezabezpečenou možností likvidace těchto dat fyzicky. Jakoby se báli více technických chyb než zlé vůle jednotlivců v blízkosti. A to je, myslím, pro vědce typické. Odvezl jsem navíc jediné 2 existující dokončené funkční analyzátory, které vidíte tady před námi na stole.“ střídavě těkal očima Krispen na Caimana a Maye.

„To jsou tyhle dvě plné PET lahve? Já myslel, že to je nějaké nedokvašené kalifornské víno,“ zavtipkoval Eric Caiman.

Teodor Krispen se jemně pousmál: „No vypadají tak, máte pravdu. Ale uvnitř je místo vína asi tak 10

miliónů domácích počítačů, neuvěřitelně výkonná mašina. Bez toho se Američané můžou s výzkumem ALA na chvíli bodnout. Jsou na rok, anebo dva roky paralyzováni.“ Pohládl analyzátory Teodor pravou rukou, zatímco levou si třel ušní lalůček.

„Dnes si pro jeden z nich přijede Ian Werygh a pro ten druhý Jamie Byron.“ Informoval Erica Jeremy.

A Krispen ho doplnil: „Jamie Byron ho napojí v Londýně na nově chystaný extraktor. To je ta věc, co umí číst záznamy z ALA. Původně jsem mu to měl předat v Londýně sám, ale asi jste slyšel o té honičce, která se tam strhla. Nicméně všechna data k výrobě nového extraktoru jsou na tomto čipu.“ Teodor Krispen ukázal na své předloktí, kde ale žádný čip vidět nebyl?“

„Co myslíte tím čipem?“ vytřeštil oči na holou kůži Eric Caiman.

Krispen mu přiblížil předloktí blíže k očím: „Není vidět, je celý pod kůží. Velikost 5x5 milimetrů, kapacita 10 tisíc gigabajtů.“

„Ale ten extraktor je, jak jsem pochopil, poměrně snazší na výrobu než projektor, že? Jako odběr krve?“ zeptal se s dávkou naděje v hlase Caimain. Rád by si byl čip prohlédl, ale takhle?

„Dá se to tak říci, tedy velmi zjednodušenou formou. Celý proces potřebuje tři věci – extraktor, analyzátor a projektor. Extraktor dokáže v mozku člověka vypátrat tu naši obdivovanou buňku ALA a vytáhnout z ní kopie všech údajů, co jsou tam uschovány. Z extraktoru se poté získaná data pošlou do analyzátoru, který umí přechytit všechny smyslové vjemy a oddělit je právě od EMOČNÍHO ZÁZEMÍ, takže jsou krásně nachystána na spuštění v té třetí části celého soukolí, tedy projektoru. Vědci, co na tom pracovali v Americe a ti co na tom budou pokračovat v Anglii, by to sice odběrem krve nenazvali, ale v principu máte pravdu.“

„Jak se vlastně přišlo na ALA?“ zdvihnul obočí Eric Caiman a v jeho hlase bylo cítit jisté vzrušení, i když se snažil krotit emoce.

„Zpracovala náhoda. Na ALA se přišlo tak, že vědci dlouhou dobu pořádně nevěděli, kde se ukládá lidská paměť a mělo se za to, že to je na mnoha místech mozku, až americká armáda udělala pokusy s tím, že monitorovala všech 100 miliard neuronů v mozku, každou zvlášť identifikovanou a hlídanou, a při plném vědomí testovaných osob. Když pozorovaní vojáci něco sledovali, četli, když jim byly předkládány různé podněty a tak dále, dokázali

vědci vysledovat, kde se zážitek uchovává. Bylo to vždy zpomalené a zobrazeno v pomalém přehrávání v rámci celého mozku. A tak byl objeven neuron ALA, absolutní archiv všech vjemů.“

„Jak může někdo sledovat naráz 100 miliard jednotek čehokoliv?“ nechápavě kroutil hlavou Caiman a dolil si další víno. „Tedy, i kdyby je všechny někdo dokázal individuálně napojit, tak kdo by byl zase schopen ty záznamy naráz vnímat a něco z nich vyčíst? To je přeci neužitečné.“

„Vyhodnocují se statisticky zásahy počtů neuronů, jejich interakce, to znamená, kolik mají synapsí a na kolik jiných neuronů reagují při jakém vzruchu, směřování toků, jejich délka. Přes původní předpoklad, že smyslový vjem jde rovnou do té a té části mozku přes limbický systém, aniž by byl někde archivován, se ukázala jako pravdivá naprosto opačná varianta, kdy každý smyslový vjem je na cestě do té části mozku, jež ho zpracovává, paralelně uložen v nanosetině sekundy před zpracováním. To místo je právě neuron ALA.“

„Stop, stop, stop. Z toho už se mi točí hlava. Detaily nechte mladším mozklům, mě stačí znát, že jste dokázali splnit odvěký sen všech pokolení. Kdy to celé budeme moci vidět?“ Eric Caiman se zeptal

jako malé dítě, které si krátce po výjezdu přeje vědět, kdy už budou v cíli.

„Půjde-li vše v Londýně a v Noordwijku podle plánu a neobjeví-li se nečekané komplikace, tak bychom měli do několika týdnů vidět ten zázrak v praxi.“ Zavěštil si Krispen. V tu chvíli se ozval Caimanův telefon. Zvedl jej po prvním zazvonění. Chvíli poslouchal monolog z druhé strany a pak krátce odpověděl: „Dobře, jdu hned dolů a vyrazíme.“ Obrátil se na Jeremyho Maye: „To volali z ochranky, údajně se v přístavu pohybuje loď, na jejíž palubě je zařízení na monitorování vybraných mobilních čísel. Nechceme riskovat, že by to byli Američani. Raději už půjdu.“ Eric Caiman pokýval s úsměvem čerstvě přebaleného novorozeněte a poté se rozloučil, znovu děkující Teodoru Krispenovi za jeho výkon a odvahu.

Jakmile osiřeli, dali si Jeremy s Teodorem poslat zmrzlinové poháry z vyhlášené zmrzlinárny v dolním patře domu, v němž právě dleli. Poté čekali, než přijdou očekávaní hosté. „Jaký na tebe udělal Eric dojem?“ zeptal se Jeremy May svým typickým anglickým akcentem Teodora Krispena. „Ten nejlepší, je to evidentně charismatická osobnost. Z médií má člověk pomýlenou představu, že ve strukturách Evropské Unie jsou

jen navoskování nudní panáci, ale Caiman je jiný. Takový člověk musí mít přístup do všech dveří Evropské komise. Ani se nechci ptát, ze které rozpočtové unijní kapitoly jsou ty peníze, které jsem dnes dostal.“

Zazvonil mobilní telefon Jeremyho Maye, který přečetl jméno volajícího a sdělil Krispenovi, že to volají z ochranky dole u vchodu do budovy: „Ano, přiveďte Iana Werygha k nám nahoru.“ Po minutě se ve dveřích bytu objevili dva muži z ochranky, mezi nimiž stál nepříliš vysoký blondák štíhlé postavy s pečlivě ulíznutými vlasy. Bílá košile Versace s rozepnutým posledním knoflíkem u krku a tmavé kalhoty Bugatti prozrazovaly, že muž ve věku kolem 35 let byl dbalý svého zevnějšku. Ačkoliv se usmíval, bylo v tom cosi lišáckého, neprůhledného. Rozhodně první pohled do jeho očí nedovoloval vytvořit si úsudek o tomhle geniálním holandském mistru optiky a zobrazovací techniky. Jeremy May natáhl ruku směrem k Ianu Weryghovi. „Vítejte, příteli, srdečně vítejte v Saint-Tropez.“ Werygh rozšířil připravený úsměv, až mu běloskvoucí zuby utvořily centrální zářící bod v jeho tváři. Host se opakovaně sešel s Jeremy Mayem, ale s Teodorem Krispenem se osobně neměli možnost poznat, krátce znali jen svoje jména. To se chystal

napravit Jeremy May: „Dovolte, abych vás seznámil s naším českým přítelem Teodorem Krispenem. Vy dva se vlastně znáte, ačkoliv jste se nikdy osobně neviděli.“

Ian Werygh se doslova vrhnul na pravici Teodora Krispena a mohutně s ní potřásl: „Těší mě, že vás poznávám. Podařilo se vám přivést z Portlandu oba analyzátory? Máte můj nekonečný obdiv. Jste jak nějaký profesionální agent. Tohle bych opravdu nezvládl, hlavně psychicky. Mě vykolejilo už jen to, jakými oklikami jsem se od včerejška dostával z Holandska sem na jih Francie, abychom měli jistotu, že nás Američani nestopují.“ Werygh měl vykulené oči a střídal úsměv s údivem.

Teodor Krispen vstřícně kýval rukou rozjařeného Iana Werygha, podstatně uvolněněji hovořil i působil: „Ano, ano, máme oba analyzátory tady. Jeden pro vás, abyste ho rovnou využili k napojení na váš nově konstruovaný projektor. Prý to bude opravdový zázrak audiovize. Mě stačilo vidět vaše první prototypy projektoru v Portlandu v USA, ačkoliv vás jsem u nich možnost nikdy vidět neměl. Vypadaly úchvatně.“

„Děkuji za poklonu, ale to co jsem připravil pro výzkumy v Portlandu, to byl jen chabý začátek. Náš holandský projektor bude umět skutečné zázraky.

Nejen obraz a zvuk, ale všechny lidské smysly, už jen ladíme formu zobrazení včetně EMOČNÍHO ZÁZEMÍ.“

Jeremy May s uspokojením sledoval, jak se oba muži pustili do odborného hovoru. Musel je však na chvíli přerušit: „Pánové, vy si teď budete nejméně hodinku povídat a já mezitím s kolegy zajedu pro Jamieho Byrona na letiště. Vybavení tohoto bytu je vám plně k dispozici, a to včetně občerstvení, to musíte sníst a vypít všechno. Budu zpátky za tři hodiny.

Jeremy May vyzvedl na letišti v Marseille britského vědce a za doprovodu dvou vozidel soukromé ochranky dojeli do Saint-Tropez. Jeremy otevřel dveře bytu v zálivu Saint-Tropez a spatřil Werygha s Krispenem, jak divoce fixou kreslí na flipchart, přičemž dalších 10 flipchartových papírů je nalepených na zdech v obývacím pokoji. „Promiň, Jeremy, ale museli jsme tento nádherný, leč vědou nedotčený byt na chvíli proměnit v učebnu a laboratoř. Jeremy May se smál: „Pánové, to se bude jen hodit, protože vám vezu třetího experta do diskuse. Zde Jamie Byron osobně.“

Werygh i Krispen vyšli vstříc Angličanovi, který se u dveří mírně uklonil a položil svou tašku na zem, poté vykročil naproti oběma kolegům

s nataženou pravicí: „Je mi velikou ctí, pánové. Jste tu všichni včas, to obdivuji a zároveň jsem překvapen, protože jsem myslel, že dochvilnost je výsadou pouze nás Angličanů.“ Jamie Byron se zachechtal a bodrým pohybem si potřásal pravicí nejprve Krispenovou a poté Weryghovou. Jamie Byron, specialista na hematologii a neurologii světového věhlasu, se nejprve s jistou opatrností poklonil schopnostem svých kolegů: „Těší mě, že mohu pracovat na tak významném projektu.“

Jeremy May ho přátelsky uchopil za paži: „Milý Jamie, Teodor přivezl dva analyzátory, to je pro vás důležitá zpráva. Američané teď budou v panice řídit, takže prosím i u vás v laboratoři maximální utajení. Žádná jména, žádné názvy projektu. My potřebujeme místo války tajných služeb a politiků docílit nerušené soustředění na práci.“ Jeremy ukázal na jednoho ze dvou přítomných mužů: „Tady pan Krispen, náš přítel z Česka, riskoval až příliš, než abychom to teď pokazili nedostatkem vlastní obezřetnosti.“

„Těší mě, že poznávám takového vědce a zároveň tak odvážného gentlemana. Nebojte, jméno neuronu ALA v Londýně nevyslovím, pro mé kolegy to bude jen CHYTRÝ NEURON. Pane Krispene, nebyli vaši rodiče nebo prarodiče

Britové?“ složil poklonu s lehkou dávkou národního vychloubání Jamie Byron. Teodor Krispen kontroloval: „Já jsem poctěn, že mohu potřást rukou géniovi v oblasti hematologie, která byla historicky výsadou českých vědců.“ Jamie Byron zdvihl obočí a poté se široce usmál. „Ano, ano, to je pravda, krevní skupiny. To byl opravdu revoluční objev na tu dobu.“

„Jaký je další postup, pánové?“ zeptal se Jeremy May.

Když pánové dokončili hovor o dalších krocích na projektu, zapálili si doutníky a nalili sklenice plné rudého vína. Ian Werygh otevřel okno směřující do přístavu Saint-Tropez, takže bylo hned slyšet cvrkot odpoledního pohybu místních obyvatel i turistů. Přímo pod okny jejich bytu bylo menší tržiště a všude kolem na promenádě stolky a židle restaurací, kaváren, cukráren, zmrzlináren a dalších pochutináren. Ian Werygh ulpěl očima na muže v kšiltovce, které místy pošilhával právě do jeho okna. „Jeremy, pojdte se podívat támhle na toho chlapíka v kšiltovce. Mám pocit, že jsem ho už někde viděl. Myslím, že to bylo na letišti. Má takový divný výraz ostrého hochy.“

Jeremy přišel k oknu a podíval se směrem, který mu popsal Teodor Krispen. Zdvihl ruku a zamával

na muže v kšiltovce. Ten opětoval stejným gestem. „To je jeden z našich hlídačů klidu, jmenuje se Piére.“

Ian Werygh a s ním i ostatní v místnosti si oddechli. Speciálně pak Teodor Krispen, který se bál totiž dalšího vpádu amerických agentů do svého života. Teď mu ale spadl kámen ze srdce a tak přistoupil k Weryghovi a pohlédl z téhož okna ven: „Jednou bych tady chtěl zakotvit na delší čas. Z toho místa číší pohoda a klid, svěžest a poctivost, lidovost i šarm. Francouzská elegance a příjemnost. A ta vůně, ta je jak droga, které se člověk nikdy nenasytí.“ V přístavišti mohutně zahoukala loď.

Kapitola 4

Londýn, 5. Července, krátce před 20. Hodinou

Před vchodem do *Prince Of Wales Theatre*, divadla Prince z Walesu, zastavil klasický černý londýnský taxík. Kolem něj po chodníku proudily davy Londýňanů a turistů, halasily a bavily se tak, jak je na sobotní večer v britské metropoli zvykem. Mnoho z nich již požilo řádnou dávku alkoholu a mířili za další zábavou. Z taxíku postupně vystoupili tři mladé Asiatky a jeden běloch středních let. Všichni čtyři slavnostně oblečení, v bujaré náladě. Společně do tohoto divadla nejeli poprvé, byla to sehraná parta divadelních nadšenců. Prince of Wales Theatre hrálo ten večer představení muzikálu MAMMA MIA. Muž sáhnul do náprsní kapsy svého modrého blejzru, vyndal 4 vstupenky, jednu si ponechal a zbytek rozdělil mezi asijské společnice. Poté, co prošli vchodem, nechali si zkontrolovat vstupenky a popřát úchvatný zážitek, vystoupali do patra ke své lóži. Muž nechal pro všechny čtyři přinést skleničku šampaňského.

„Dámy, jednoho dne se vrátíte každá do své daleké vlasti a budete tam vyprávět, jak se vám ve staré dobré Anglii nejen pracovalo, ale také jak se

vám tady žilo. Proto tyhle naše pravidelné kulturní výlety. Ani se neptám, co na to vaši partneři a ani neříkám, co na to moje partnerka, tedy ta současná, protože žádná se mnou zatím nevydržela déle než 2 roky. Tím si ale vůbec nestěžuji.“ Zařehl se rozjařený muž a cinknul svojí sklenkou postupně o všechny ostatní, pevně svírané ručkami mladých žen. Ty se jen decentně usmály, protože velmi dobře věděly, že na úkazu pravidelné fluktuace partnerek tohoto muže, Jamieho Byrona, má lví podíl jeho posedlost prací a neschopnost budovat dlouhodobé rodinné zázemí.

„My vědci přece nejsme žádní suchaři, žádní sterilní panáci.“ Rozjuchaný Jamie Byron znovu zavolal na procházející obsluhu, aby jim do lóže přinesli ještě čtyři sklenice sektu. Jeho doprovod sličných Asiatek si netroufl odporovat. Ale to neznamenal, že by se vším slepě souhlasily. Jen nechtěly Jamiemu kazit radost. S každou kapkou alkoholu byl veselejší a odvážanější a jeho stavy opilosti byly více méně příjemné. Ani opilý neztrácel důstojnost a chování vyzrálé osobnosti.

Mladé asijské vědkyně vypadaly vedle svého anglického kolegy jako jeho mladší přítelkyně s povoláním gejši. Všechny byly oblečeny v nádherných šatech a každá z nich byla velmi

krásná. Japonka Keiko, Korejka Yon a Čínanka Lien byly mladé leč nadějně vědecké pracovnice, svobodné s občasnými známostmi, zatím bez rodinných závazků, které se během jednoho roku sešli ve vyhlášené hematologické a neurologické laboratoři Jamieho Byrona díky grantům, jež britská vláda vypisovala pro mladé vědce po celém světě. Jamie Byron upřednostňoval asijské kolegy pro jejich výkonnost, oddanost práci, disciplínu a nevňášení problémů osobního života na pracoviště. Měl-li možnost vybírat budoucí kolegy mezi muži a ženami, volil raději ženy. Pohledná, nadaná a pracovitá Asiatka byla ideálem jeho spolupracovníka.

Jamie Byron si byl vědom toho, že nejen prací je člověk živ a chtěl, aby jeho kolegyně po třech letech strávených v Anglii měly ve svých rodných zemích na co vzpomínat, proto své asijské kolegyně pravidelně jednou měsíčně o víkendu vodil do centra Londýna, aby si společně užili nějaké výjimečné kulturní představení, dali si skvělou večeři v některé z vyhlášených restaurací a poté v luxusním baru popili dobrý koňak a pak, na vrcholu zábavy, se ve vši počestnosti vrátili každý do svého domova. *Co je v domě, není pro mě.*